

บทนำ

“ตาทิธี เราจะเอาสีชมพูหรือสีเทา”

“ได้ทั้งสองสีครับ”

“ฉันชมพูอมส้มแล้วกัน แล้วเค้กล่ะ จะวางไว้ตรงไหน ข้างทางเข้าหรือตรงเวที”

“ครับ”

“แม้ว่าตรงเวทีดีกว่า จะได้ไม่เกะกะ”

“ครับ”

ธีระพัฒน์เอ่อออกไปตามเรื่อง นัยน์ตาคมดูยังคงจับจ้องแบบงานสามมิติในจอโน้ตบุ๊กที่เจ้าตัวหิวมาด้วยเพื่อไม่ให้เสียเวลาทำงาน

“เอ๊ะยังงั้นนะเรา งานก็งานแต่งตัวเองนะ ไม่คิดจะออกความเห็นหน่อยหรือ” คุณหญิงนฤมลผู้เป็นแม่เริ่มบ่นเมื่อลูกชายตัวดีเอาแต่ก้มหน้าก้มตาทำงาน ไม่สนใจสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอีกไม่ถึงสัปดาห์นี้เลยด้วยซ้ำ แถมยิ่งขามา การเตรียมงานก็ยิ่งช้าลงไปอีก เมื่อแม่สาวน้อยใหญ่ที่รับจ้างมาจัดสถานที่เอาแต่มองตาละห้อยและส่งสายตาให้ธีระพัฒน์เป็นระยะโดยเจ้าตัวเองก็ยิ้มกริ่มหวานเสน่ห์ไปทั่ว

ใบหน้าขาว นัยน์ตาคมดู และแนวเคราจางๆ ที่ขยับใบหน้าใสให้ดูคมคาย จมูกโด่งรับกับแนวคิ้วหนาและริมฝีปากหยักลึกจนน่าหลง

ลูปได้ น้อยนักที่คนที่ไม่ได้ดีลธุรกิจด้วยจะได้ยินเสียงของเขา แม้จะพูดน้อย แต่ความเจ้าเล่ห์และเจ้าแผนการนั้นไม่มีใครเกิน ถ้าเขาอยากได้สาวคนไหน ครีมฝีปากหยักลึกนั้นอ่อนแอ เขาจะต้องได้ หุ่นนางตัวสูงใหญ่เหมือนยักษ์ปักหลั่นกลับยิ่งเสริมบุคลิกของชายหนุ่มให้ยิ่งดูน่าเกรงขาม...

ยิ่งอายุมากขึ้น เส้นผมของธีระพัฒน์ยิ่งมากขึ้นเป็นทวีคูณ

และเขาเองก็อายุมากเกินกว่าจะมาสนใจงานแต่งงานเพื่อทดแทนบุญคุณอะไรไร้สาระนี่แล้ว

“เรียกว่างานแต่งของพ่อกับเพื่อนพ่อจะดีกว่าครับ ธีรยังงี้ก็ได้ก็แค่แต่งๆ ให้มันจบไป” ธีระพัฒน์เก็บโน้ตบุ๊กลงกระเป๋าเมื่อสามารถโทรเครื่องสวอยฟองเบอร์โทร. ของบุคคลสำคัญ “ทางนี้ธีรฝากแม่ด้วยนะครับ ธีรมีงานด่วน ลูกค้ารออยู่”

“เอ๊ะตาธีร...!”

เสียงบันไ้ผลเมื่อชายาวก้าวฉับๆ ไปก่อนเหยยคำลา แต่ร่างสูงใหญ่กลับต้องหยุดชะงักเมื่อชนเข้ากับคนร่างเล็กที่ตรงดิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว

“ขอโทษค่ะ!” หญิงสาวรีบร้องบอกเสียงหวานในจังหวะเดียวกับแฟ้มเอกสารที่ถืออยู่ร่วงกระจายลงพื้น ร่างเล็กกองอยู่ข้างกัน แต่ยังไม่ทันที่ธีระพัฒน์จะยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือเธอ เจ้าตัวก็ลุกขึ้นเก็บของอย่างรวดเร็วและวิ่งเข้าไปหาหัวหน้าออร์แกนไนเซอรั้งงานที่กำลังคุ้ยอยู่ไม่ห่างจากเขาและคุณหญิงนฤมลนัก

ตัวเล็กมาก...เหมือนตุ๊กตาไซส์มินิ น่ารัก น่ากอด

นั่นคือสิ่งที่ธีระพัฒน์รู้สึกเมื่อเจ้าตัววิ่งมาชนกำแพงอย่างเขาและกระเด็นไปเอง

“นั่นหนูพลอย น้องสาวเพชรน้ำหนึ่งนั่นแหละ” คุณหญิงนฤมลมองตามสายตาของธีระพัฒน์ เมื่อลูกชายของเธอมองอะไรนานเกิน

สิบวินาที ผู้เป็นแม่ก็รู้ได้ทันทีว่าเขากำลังสนใจ

“น้องพลอยชมพูที่ตอนเด็กๆ เธอเคยมาบ้านเราบ่อยๆ ใช่ไหมครับ”

“ใช่ แกจะมากับคุณพ่อแกเสมอ ตัวติดกับคุณพ่อยิ่งกว่าอะไรดี ไม่เหมือนคนพี่ นี่ก็มาช่วยงานแม่แทนตัวคนพี่ที่หายหัวไปเลย”

ธีระพัฒน์ไม่อาจจะสายตาจากร่างเล็กนั้นได้ เขายังจำได้ดีถึงเสียงเจื้อยแจ้วของคนี่เรียก ‘พีธีร์ พีธีร์’ อยู่ทุกครั้ง แต่เขาไม่เคยสนใจเธอเลย

“โตเป็นสาวแล้ว...น่ารักดีนะครับ สดใส”

“ตารีร์ นั่นน้องสาวของเจ้าสาวเรานะ” คุณหญิงนฤมลปราง เพราะรู้ดีถึงความคิดของลูกชาย

ธีระพัฒน์หัวเราะกลบเกลื่อน “งั้นผมขอตัวก่อนนะครับ”

ธีระพัฒน์รีบกลับไปทำงาน ทั้งที่ดวงตามยังไม้อาจจะไปจากร่างบอบบางที่บังเอิญหันมาสบตาได้เลยสักวินาที

ท่าทางเขาคงจะต้องหาเวลามาดูงานแต่งงานนี้บ่อยๆ เสียแล้ว

ลี

1

วิวาห์ไร้รัก

กลิ่นกุหลาบหอมอบอวลไปทั่วห้องบอลรูมขนาดใหญ่ของ
โรงแรมชื่อดังใจกลางเมืองราวกับต้องการต้อนรับแขกเหรื่อที่ระดับ-
ประดารา่างกายของตนด้วยเพชรน้ำงาม ประชันโฉมกันอย่างไมยอมแพ้
ท่ามกลางเสียงหัวเราะพร้อมกับคำเยินยอถึง ‘งานเก๋ยวดองของสอง
ตระกูล’ ทว่าผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกลับหน้าขึ้นอกตรม โดยเฉพาะคุณหญิง
นฤมลที่ได้แต่แสวงหัวเราะเมื่อเพื่อนๆ ในวงสังคมชั้นสูงเอาแต่ถามหา
ตัวเจ้าสาว เพราะพบแต่เพียงเจ้าบ่าวยืนเคร่งขมึนอยู่ไม่ห่าง

“คุณหญิง มันอย่างไรกันคะ ทำไมหนูเพชรถึงยังไม่ออกมาอีก
นี่ก็ใกล้จะได้เวลาขึ้นเวทีแล้วนะคะ” ลับหลังบรรดาแขก คุณหญิง
นฤมลก็รีบตัวดสายตาไม่พอใจไปยังคุณหญิงรัตนผู้เป็นมารดาเจ้าสาว
ที่กระวนกระวายอย่างเห็นได้ชัด

“เดี๋ยวดิฉันจะไปตามให้ นะคะ” ด้วยฐานะทางการเงินที่ตกเป็น
รอง คุณหญิงรัตนจึงทำได้แต่เพียงก้มหัวรับคำและตรงรี่ไปยังห้องพัก
เจ้าสาวอย่างรวดเร็วเท่าที่ชุดราตรีหางปลาของเธอจะเอื้ออำนวย

“ยายพลอย ยังหาตัวพี่สาวแกลไม่เจออีกหรือ!” เสียงตวาด
ดังลั่นมาก่อนตัว ทำให้ร่างออรชรที่เพียรจ้มมือถือเพื่อติดต่อเพชรน้ำหนึ่ง
ผู้เป็นพี่สาวและเจ้าสาวที่หายตัวไปถึงกับสะดุ้งโหยงและเผลอปล่อย

สมาร์ตโฟนหลุดจากมือ

“คุณแม่...”

“นี่มันก็ใกล้ถึงเวลาขึ้นเวทีมากแล้วนะ ยายเพชรม่ัวแต่ไปเที่ยวเล่นอยู่ที่ไหนกันเนี่ย” คุณหญิงรัตนกระพี้กระพืด ฟาดวงฟาดงาจนช่างแต่งหน้าและช่างชุดของเจ้าสาวอกสั้นขวัญแขวนไปตามกัน

วันนี้เป็นหนึ่งในวันสำคัญที่เรียกได้ว่าชี้เป็นชี้ตายของตระกูลจิตรมงคล หลังจากสูญเสียเสาหลักของบ้านไปด้วยอุบัติเหตุรถชนฐานะทางการเงินของตระกูลก็ใกล้จะเข้าสู่ขั้นล้มละลาย เพราะการติดพันอย่างหนักของคุณหญิงรัตนผู้ไม่เคยมีใจให้สิ่งอื่นนอกจากเงินและตนเอง เมื่อเงินสำรองก้อนสุดท้ายใกล้หมด คุณหญิงรัตนจึงต้องหาหนทางทำเงินใหม่ แต่จะกังวลอะไรในเมื่อเธอมีลูกสาวที่หน้าตาสะสวยถึงสองคน

เพชรน้ำหนึ่ง พี่สาวคนโต เธอเป็นแบบอย่างของผู้หญิงจัดจ้านสวยดู และไหวพริบดี รู้รักษาตัวรอด และไม่ชอบให้ใครมาบังคับ

พลอยชมพู ลูกสาวคนเล็กของบ้าน ตัวบอบบาง หน้าตาจิ้มลิ้มและไม่สู้คน จึงถูกคุณหญิงรัตนเรียกใช้รองรับมือรองตำแหน่งแม่บ้านที่หนีออกไปแทบหมด เธอรักการอ่านและไม่ชอบเข้าสังคม แต่ก่อนคุณหญิงรัตนมักจะบ่นลูกสาวคนนี้ให้เพื่อนในวงไฟของเธอฟังเสียบ่อยแต่ดีที่พลอยชมพูนั้นรักเรียน ดีกรีปริญญาตรี เกียรตินิยมอันดับ 1 พ่วงด้วยปริญญาโทจากมหา'ลัยชั้นนำอีกใบให้พอเชิดหน้าชูตาได้ ทำให้ตอนนี้คุณหญิงรัตนไม่บ่นลูกสาวรายนี้เสียเท่าไรนัก

เมื่อมีของดีอยู่ในมือก็ต้องรู้จักใช้ แม่มายลูกสองนึกขึ้นได้ว่าสามีของเธอมีบุญคุณที่คอยเกื้อหนุนอุ้มชูตระกูลภาคเวทกุลมากพอที่ทางฝ่ายนั้นเคยเอ่ยปากเสนอลูกชายคนเดียวของพวกเขาให้มาดองเกี่ยวกัน หวยจึงออกที่เพชรน้ำหนึ่ง พี่คนโตวัยยี่สิบตอนปลายที่ควรจะแต่งงานไปก่อน เพียงแค่นี้สมบัติของทั้งสองตระกูลก็จะอยู่ในมือของคุณหญิง

รัตนทั้งหมด

สมบัติ ภคเวชกุล รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะรับลูกสาวของผู้มีพระคุณกับเขามาดูแล ดิฉันอยู่ที่คุณหญิงนฤมล ภรรยาของเขาที่รู้จักดีศัพท์ของคุณหญิงรัตนดี และจะไม่ยอมให้คนนอกตระกูลมากอบโกยสมบัติของเธอไปได้ง่ายๆ อย่างแน่นอน

...

“คุณแม่ใจเย็นก่อนนะคะ เดี่ยวพี่เพชรก็คงมา” พลอยชมพูหวาดกลัว ตั้งแต่จบงานพิธีสมรสในช่วงเช้า พี่เพชรก็หายตัวไปและไม่มีใครหาเธอพบ จวบจนพิธีเย็นจะเริ่มต้นขึ้น ชุดแต่งงานสีขาวสะอาดก็ยังคงแขวนอยู่บนราวเสื้อ ไร้ผู้สวมใส่

“แกก็ตอบฉันแบบนี้ตั้งแต่เมื่อบ่ายแล้ว ยังไม่เห็นเจ้าเพชรจะโผล่มา มันหายไปไหนกันนะ” เวลาที่กระชั้นยิ่งทำให้อารมณ์ของคุณหญิงรัตนแย่ยิ่งกว่าเคย

“เหลืออีกไม่ถึงชั่วโมงแล้วนะคะ ถ้าช้ากว่านี้เกรงว่าพวกช่างจะทัชอัปและแต่งตัวให้ไม่ทัน”

“ไม่ทันก็ต้องทัน! ฉันจ้างพวกเธอมาทำงาน พวกเธอก็ต้องทำให้ได้!” คุณหญิงรัตนโยนอารมณ์ของตนเองไปยังช่างอีกสามสี่คนที่ยืนรออยู่ ทุกคนส่งสายตาวิงวอนพลอยชมพูผู้เป็นลูกสาวให้ช่วยเหลือ เธอเองก็สนใจและไม่รู้จะทำอย่างไรดี

“คุณแม่คะ พลอยว่าเราไปบอกคุณน้านฤมลดีกว่าไหมคะ จะได้ช่วยกันแก้ปัญหา...” พลอยชมพูเสนอ

“ไปบอกให้มันดำหัวฉันนะสิ! ลูกสาวคนเดียวไม่มีปัญญาจับไว้ได้ ปลอยให้มันวิ่งแค้นหนึ่งานแต่งงานไปแบบนี้”

“แต่พี่เพชรเขาก็บอกคุณแม่ตั้งแต่แรกแล้วว่าเขาไม่ยอมแต่ง...”

“ไม่ยอมแต่งก็ต้องแต่ง! ถ้าไม่มีสมบัติของตระกูลภคเวชกุลแล้วเราจะเอาอะไรกิน”

“เงินเดือนของพลอยกับพีเพชรก็มีนะคะแม่ รวมๆ กันต่อเดือนก็หลายอยู่”

“แค่เศษเงินของพวกแกสองคนมันจะไปพออะไร ไหนจะค่าแม่บ้าน ค่าคนสวนอีก แกรู้หรืออย่างไรว่าค่าใช้จ่ายต่อเดือนของบ้านเรานะเท่าไร” คุณหญิงรัตนกระพี้ดกระพี้ด

พลอยชมพูหลบตาต่ำ กล่าวย้อนเสียงอู้

“ก็ถ้าแม่จะลดความถี่ของการจัดสมาคมแม่บ้านที่บ้านเราลงหน่อย...”

“พลอยชมพู!”

เสียงตวาดแว๊ดทำเอาหญิงสาวรีบก้าวถอยหลัง เพราะกลัวฤทธิ์คุณหญิงแม่จะหยิกเนื้อเธอจนเขียวอีก

ทุกนาทีที่ผ่านไปไม่ได้ทำให้คุณหญิงรัตนดูใจเย็นลงเลย พลอยชมพูผละจากคุณแม่ ขยับไปดูแลข้างคนอื่น ๆ ที่ยังไม่ได้รับประทานข้าวกันเลยตั้งแต่กลางวัน เพราะต้องรอเสิร์ฟบายเต่างตัวให้เจ้าสาว เมื่อดูแลคนเสร็จก็ขยับมาหยิบจับชุดสีขาวสะอาดให้เข้าที่เข้าทางเพื่อให้ชุดเจ้าสาวของพี่สาวเองงดงามที่สุด

คุณหญิงรัตนมองดูลูกสาวคนเล็กที่หยิบๆ จับๆ ชุดเจ้าสาวใบหน้าจิ้มลิ้มของพลอยชมพูแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอ่อนๆ อย่างที่เจ้าตัวชอบ ผิวขาวละเอียด นัยน์ตาสีน้ำตาลหวานฉ่ำ...

“พลอยชมพู...ปีนี้แกอายุเท่าไรแล้วนะ” คำถามจากผู้เป็นแม่ทำให้สตรีในชุดเพื่อนเจ้าสาวหันตัวกลับมาตอบ

“ยี่สิบสี่แล้วค่ะ”

“ก็ถึงวัยที่จะมีสามีได้แล้วสินะ”

“คุณแม่!!!” พลอยชมพูเบิกตากว้างด้วยความตื่นตระหนก เพียงแค่มองตาทำไมเธอจะไม่ว่าคุณหญิงรัตนคิดอะไรอยู่ และนั่นไม่ดีกับเธอเอาเสียเลย...

“ฉันเคยบอกแกแล้วไง ถ้าพี่สาวมันไม่ยอมแต่ง น้องสาวมันก็ต้องแต่ง”

หัวใจของพลอยชมพูสั่นหวิว ความยินดีในพิธีมงคลสมรสของเพชรน้ำหนึ่งมลายีสืบ ความเป็นหญิงของเธอกำลังจะถูกยึดเยียดให้ชายอื่น

“พลอยยังไม่พร้อม...อีกอย่างพี่เพชรก็เข้าพิธีช่วงเข้าไปแล้ว”

“เพชรเข้าช่วงเข้าไปแล้ว ก็ถึงตาแกเข้าพิธีช่วงเย็น”

“แม้จะเปลี่ยนตัวเจ้าสาวกลางคันแบบนี้ไม่ได้นะคะ แล้วคนอื่นเขาจะว่ายังไง” พลอยชมพูพยายามแย้งและอ่อนนวยนาดหาทางให้ตัวเองรอดจากบ่วงที่หล่นใส่หัวอย่างปัจจุบันทันด่วน แต่คุณหญิงรัตนไม่สนใจคำขอร้องของเธอเลยสักนิด หยาดน้ำใสจิ้งเอ๋อในสองดวงตาคู่สวย

“ฉันจะเปลี่ยนตัวเจ้าสาวโดยไม่ให้คนอื่นรู้ แกก็ไปอธิบายให้สามีฟังในห้องหอแล้วกัน”

เหมือนอสนีบาตฟาดลงกลางใจ ร่างอรชรทรุดตัวลงนั่งกับพื้น และร้องไห้ให้ความขมขื่นที่เธอถูกข่มขืนทางใจด้วยฝีมือแม่ของเธอเอง

ชุดเพื่อนเจ้าสาวถูกปลดออกจากร่างอรชรอันแสนแทนที่
ด้วยชุดเจ้าสาวสีขาวปลอดประดับชายด้วยลูกไม้ปักด้นสีเงินเสริมด้วยมุกเม็ดเล็กโดยรอบ ส่วนบนเป็นผ้าชีทูลสีเนื้อซับในด้วยผ้าลูกไม้ที่ทอดสัດส่วนจนผู้สวมอับอายจนอยากแทรกแผ่นดินหนี ด้านหลังมีโบปล่อยชายยาว เพื่อซ่อนรอยแก้ทรงชุดอย่างเร่งด่วนให้พอดีกับขนาดตัวของเจ้าสาวคนใหม่ ใบหน้าที่แดงอ่อนๆ ถูกจับมาประทีปโฉมใหม่เพื่อให้โดดเด่นขึ้น

พลอยชมพูหลบอยู่หลังประตูบานใหญ่ เธอสวมชุดเจ้าสาวที่เธอไม่ได้เลือก ถีอดอกไม้ช่อเล็กที่เธอไม่ได้เลือก และกำลังจะเดินไปสู่งานวิวาห์ที่เธอไม่ได้เลือกเช่นกัน

“ขอเชิญตัวเจ้าสาวค่า”

ประตูสู่พิธีวิวาห์เปิดออก กลุ่มเพื่อนเจ้าสาวที่ปรียดอกรัไม้อยู่
สองข้างพรมแดงที่ทอดยาวเป็นเส้นทางดอกไม้พาเธอไปที่เวที

ข้างหน้านั้นคือกรงขนาดใหญ่ที่จะกักขังและพันนาการชีวิต
ของเธอไว้ทั้งชีวิต

‘ถ้าแกทำให้งานแต่งงานนี้ล่ม แกก็ไม่ต้องมาเรียกฉันว่าแม่อีก’

พลอยชมพูปาดน้ำตา เธอก้าวไปเหมือนร่างที่ไร้วิญญาณ ไม่มี
ใครคิดสังเกตเรื่องที่เจ้าสาวโดนสลั่บตัว ด้วยความสูงและหุ่นที่ใกล้เคียงกัน แม้กระทั่งเพื่อนเพชรน้ำหนึ่งที่เป็นเพื่อนเจ้าสาวก็ยังไม่สังเกต
เห็น

พลอยชมพูไม่ได้ยินเสียงผู้คนที่ร่วมยินดีไปกับเธอ

ไม่ได้ยินเสียงเพื่อนเจ้าสาวที่ให้ฮิ้วแซวเธอ

ไม่ได้ยินเสียงดนตรีในงานแต่งงานของเธอ

ไม่ได้ยินเสียงพิธีกรที่กำลังบรรยายประวัติของคู่บ่าวสาวที่ไม่ใช่
ประวัติของเธอ

ไม่มีใครรู้ว่าเธอหายไปและมายืนอยู่ตรงนี้

เป็นเจ้าสาวที่ถูกแม่ขายกินแทนพี่เพชรน้ำหนึ่ง...

ช่างแต่งหน้าสวมมงกุฎเจ้าสาวที่มีผ้าตาข่ายผืนใหญ่ให้เธอเพื่อ
บดบังใบหน้าของเธอจนเหลือเพียงเสี้ยวหน้าตามคำสั่งของคุณหญิง
รัตน เพื่อให้งานวิวาห์ยังดำเนินต่อไปได้โดยไม่มีใครรู้ว่าเจ้าสาวคนเดิม
เมื่อเข้านี้ได้หนีไป

พลอยชมพูหยุดยืนอยู่บนเวที ต่อน้ำบรรดาแขกเหรื่อมากมาย
ที่คุณหญิงทั้งสองต้องรักษาหน้า พลอยชมพูจึงปฏิเสธที่จะเปิดผ้าคลุม
หน้าของเธอออก

คนที่ยืนอยู่ข้างกันกับเธอคือเจ้าบ่าว

ธีระพัฒน์ ภาคเวชกุล

หรือที่คุณพ่อสมบัติเคยแนะนำให้เธอรู้จักเมื่อนานมาแล้วว่า
เขาคือ พีธีร์ ครั้งสุดท้ายที่ทั้งสองได้พบเจอนั้นยังเป็นเพียงวัยเด็ก
พลอยชมพูปูหน้าเขาไม่ได้แล้วด้วยซ้ำ

แต่ตอนนี้เขากำลังจะมาเป็นสามีของเธอ

พลอยชมพูปองไม่เห็นหน้าเขา ด้วยม่านน้ำตาและตาข่ายที่
รบกวนการมองเห็น แต่มันคงไม่สำคัญอะไร เพราะไม่ว่าเขาจะเป็นใคร
จะหน้าตาอย่างไร พลอยชมพูก็น่ามีสิทธิ์ในการหลีกเลี่ยง เปรียบเหมือน
เจ้าสาวที่ถูกโซ่ล่าม แต่ปิดบังโซ่ตรวนไว้ด้วยชุดสวยและงานแต่งใหญ่
โต

เวลานั้นผ่านไปเนิ่นนาน หญิงสาวปล่อยใจให้ล่องลอยโดยไร้
จุดหมาย เธอปฏิเสธที่จะมีส่วนร่วมทุกอย่างบนเวที จนกระทั่งเจ้าบ่าว
ที่ไม่รู้จักขยับตัวเข้ามาใกล้

พลอยชมพูสะดุ้ง เธอขยับตัวหนีโดยสัญชาตญาณ แต่ถูกมือ
ใหญ่ที่เอื้อมออกมารั้งเอวของเธอเอาไว้ เสียงกระซิบทู่ท้อดังอยู่ข้าง
ใบหูเธอ

“เธอไม่ใช่เพชรน้ำหนึ่ง”

พลอยชมพูหลุดออกจากภวังค์อันไร้สติ นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้ม
เบิกกว้างสบกับดวงตาสีดำดูของคนที่เฝ้ามองอยู่ ความตื่นตระหนก
เกิดขึ้นบนดวงหน้าของเจ้าสาว

“พีธีร์...” เจ้าของเสียงหวานละล้าละลัก หมายถึงอ่อนหวานและ
ร้องขอไม่ให้เขากระชากหน้ากากเจ้าสาวของเธอออก แต่ยังกดตัวหนี
ยังไม่รอด เมื่อธีระพัฒน์กระชับเอวของเธอให้เข้าไปใกล้กว่าเดิม

“จูบเลย! จูบเลย! จูบเลย! จูบเลย!”

เสียงเชียร์กึกก้องดังมาจากฝ่ายเพื่อนเจ้าบ่าวเจ้าสาว ธีระพัฒน์
รั้งตัวเจ้าสาวของเขาให้เข้ามาใกล้ นิ้วเรียวยับผ้าตาข่ายที่ปิดบัง
ใบหน้าเจ้าสาวออกแต่เพียงน้อย และบังเธอจากแขกผู้ร่วมงานด้วย

ร่างกายอันสูงใหญ่ของเขา ก่อนที่จะทันรู้ตัว ริมฝีปากรูปกระຈပ်ก็ถูก
ริมฝีปากอุ่นเข้าทาบตาม

พลอยชมพูหนึ่งจัน เธอถูกขโมยจูบโดยคนที่แทบไม่รู้จักรัก และเธอ
ทำอะไรไม่ได้นอกเสียจากจำยอม เพราะชุดเจ้าสาวที่แขวนอยู่บนตัว
ธีระพัฒน์ถอนจูบออก และเป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นเจ้าสาวของ
เขาเต็มตา

ดวงหน้าหวานละมุนสะอาดสะอ้านแต่งแต้มสีสันให้ดูสดใส
พวงแก้มชมพูระเรื่อรับกับดวงตาหวานสีน้ำตาลที่เบิกกว้างด้วยความ
ตื่นตระหนก จมูกเล็กรับกับริมฝีปากรูปกระຈပ်ที่เขาเพิ่งได้ครอบครอง
ธีระพัฒน์ขยับยิ้ม ก่อนจะปิดบังใบหน้าของเธอจากสายตาแขก
ไว้ดังเดิม

“เตรียมตัวไว้ให้ดี ฉันจะขอคำอธิบายจากเธอคืนนี้บนเตียง
ของเรา”

2

คืนส่งตัวเข้าห้องหอ

ไม่มีใครรู้ว่าพลอยชมพูมาสวมรอยเป็นเจ้าของสาวจบจบจนจบพิธีแต่งงาน บ่าวสาวถูกส่งตัวเข้าห้องหอ นั่นก็คือห้องหนึ่งในโรงแรมที่จัดงานพิธีของทั้งคู่ ญาติฝ่ายบ่าวสาวพากันออกไปแล้ว และคุณหญิงรัตนยังไม่วายหันมากำชับเธอว่าห้ามก่อเรื่องและล้มงานเกี่ยวดวงของทั้งสองตระกูลนี้เป็นอันขาด

แล้วจะให้พลอยชมพูทำเช่นไร เมื่อสุดท้ายแล้วเจ้าบ่าวของเธอก็ต้องรู้ว่าเธอไม่ใช่พี่เพชร เจ้าสาวของเขา

“ถอดผ้าคลุมตกลงๆ นั้นออกได้แล้ว” เจ้าของเสียงทุ้มสั่งโดยทันทีที่อยู่กันสองต่อสอง พลอยชมพูยังคงลังเล “ถ้าเธอไม่ถอด ฉันจะถอดให้เอง”

เพียงเท่านั้นหญิงสาวก็ถอดผ้าคลุมหน้าออกโดยเร็ว

นายน์ตาวานกวาดมองโดยรอบ สู้ทเจ้าบ่าวพาดไถ่บนเก้าอี้ข้างเตียง ชายหนุ่มร่างกำยำกำลังปลดกระดุมแขนเสื้อให้เขา มัดกล้ำมอดแน่นอยู่ภายใต้เสื้อขาวจนพลอยชมพูเกรงว่ามันจะปริออกมา

ด้วยวัยสามสิบเจ็ดปีที่ผ่านมาผู้หญิงมากมาย ทำให้ระพัฒน์นั้นไม่ยี่หระกับการแต่งงานเท่าไรนัก เขาจบเมืองนอก ใช้ชีวิตเมืองนอกตั้งแต่เด็กๆ เรื่องผู้หญิงนี้จัดว่าซ้ำซาก โดยเฉพาะเมื่อกลับมาถึงเมืองไทย

ด้วยหน้าตาที่จัดว่าหล่อสไตล์เอเชีย ผิวขาว หุ่นดี ส่วนสูงก็เหยียบร้อยแปดสิบเกินมาตรฐานชายไทย ทำให้บรรดาผู้หญิงเข้ามาถวายเป็นของเล่นให้เขาเลือกมากหน้าหลายตา เมื่อเที่ยวเล่นได้สักระยะ เขาก็เริ่มคิดจะทำธุรกิจของตนเอง ใบหน้าที่ดูเด็กทำให้ธีระพัฒน์ตัดสินใจไว้คราน้อยๆ เพื่อให้ดูดีขึ้น และมันยังเพิ่มเสน่ห์ รวมถึงความคมคายให้เขาอีกเท่าตัว

ธีระพัฒน์ถอดชุดอันทะอะทะออก เหลือเพียงเชิ้ตขาวหลุดลุ่ย และผมหยักศกที่ถูกยัดจนยุ่งเหยิงตามสไตล์ของเขา ดวงตาสีดำดูตัวดมองเจ้าสาวหน้าตาจิ้มลิ้มที่นั่งห่อตัวราวกับลูกนกน้อย

เธอไม่ใช่เพชรน้ำหนึ่งที่พ่อเขาบังคับให้เขาแต่งงานด้วย โดยข่มขู่ว่าจะยึดธุรกิจรับออกแบบภายในของเขาคืนทั้งหมด ถ้าธีระพัฒน์ไม่ยอมรับการแต่งงานนี้ ชายหนุ่มไม่ชอบผู้หญิงจัดจ้านอย่างเพชรน้ำหนึ่งเสียเท่าไรนัก เขารู้สึกถูกตาต้องใจใครอีกคนมากกว่า

“น้องพลอยสินะ”

นัยน์ตาวานเบิกโต ริมฝีปากสีกุหลาบแย้มยิ้มก้ำกึ่งยินดีระคนตกใจ

“พี่ธีร์...จำพลอยได้ด้วยหรอคะ”

“ทำไมจะจำไม่ได้ ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่คอยวิ่งตามแม่ฉันตลอดการเตรียมงานแต่งงานนี่” ชายหนุ่มสบถ พลอยชมพูสะดุ้ง “ว่าแต่น้องพลอยทำไมมาอยู่ในชุดเจ้าสาวได้ พี่สาวเธอละ”

พลอยชมพูไม่ตอบ เธอตอบไม่ได้ ถ้าตระกูลภาคเวชกุลรู้ว่าพี่เพชรหนีการแต่งงาน งานวิวาห์นี้จะล่มทันที

ยังเหลือการจัดทะเบียนสมรสในวันพรุ่งนี้ พลอยชมพูก็ได้แต่หวังว่าเพชรน้ำหนึ่งจะกลับมาทัน

“ว่าไง” ธีระพัฒน์เอ่ยถามซ้ำเมื่อยังไม่ได้คำตอบ

เจ้าสาวคนงามก้มหน้างุด เอ่ยเสียงอู้้อ

“พี่เพชรปวดท้องกะทันหันค่ะ ยืนไม่ไหว ก็เลยให้พลอยมาแทน”

“ให้มาแต่งงานแทน?”

“...ค่ะ”

“เธอเนี่ยโกหกไม่เก่งเลยนะน้องพลอย” เสียงหัวเราะหึในลำคอ ทำเอาหญิงสาวทำท่าอียากจะร้องไห้ ริ้วรอยที่แอบมองหญิงสาว คนนี้มีรอยะเห่ใหญ่ก็พอจะรู้ว่าเธอนั้นหัวอ่อนเสียจนน่าเกลียด

ในเมื่อเสนอตัวเข้ามาให้เขาเกลียด แกล้งเสียหน่อยจะเป็นไร...

“แล้วจะเอาอย่างไรต่อ ตอนนี้เป็นคืนส่งตัวเข้าห้องหอ เธอมาเข้างานแต่งงานแทนพี่ แล้วจะเข้าห้องหอแทนพี่เธอด้วยหรือเปล่า”

“พี่ธีร์!” พลอยชมพูเบิกตาโต

“มาสิ ฉันพร้อมแล้ว เราจะเริ่มจากตรงไหนกันก่อนดีล่ะ บนเตียงบนโซฟา หรือจะในห้องน้ำดี?”

เข้าเหย่เพียงเท่านั้น ใบหน้าหวานก็แดงก่ำราวกับถูกเพลิงร้อนเผา พวงแก้มแดงระเรื่อดังลูกเชอร์รี่ พลอยชมพูยืนบิดกระโปรงเจ้าสาว เสียจนริ้วรอยพัฒนากรรมว่ามันจะขาดคามือเธอไปเสียก่อน

“พลอยแคะ...มาแทนให้พี่ตีดำเนินต่อไปได้ ไม่ให้งานขาดตอนไม่ได้จะมาเป็นเจ้าสาวแทน ถ้ายังไงพี่ธีร์หรือพี่เพชรดีกว่านะค่ะ” พลอยชมพูต่อรองอ้อมแอ้ม กิริยาขวยเขินนั้นยิ่งทำให้ริ้วรอยอยากแกล้งยั้งขึ้นไปอีก

“ฉันถือว่าคืนเข้าหอก็เป็นอีกหนึ่งพิธีนะ แล้วทีนี้จะทำยังไงดีล่ะ”

ริ้วรอยปลดกระดุมเสื้อเชิ้ต พลอยชมพูมองตามมือขาว เมื่อกระดุมเม็ดที่สามถูกปลด ผิวขาวพร้อมกับร่องอกของชายหนุ่มก็ทำเอาพลอยชมพูที่ไม่เคยผ่านผู้ชายมาก่อนหน้าร้อนผ่าว เธอรีบเบือนหน้าหลบ แต่เหมือนเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด เมื่อรู้ตัวอีกที เกาของร่างใหญ่ก็เข้ามาประชิดเสียแล้ว

“พี่ธีร์อย่าทำอะไรพลอยนะ! พลอยขอ” หญิงสาวร้องพร้อมยก

สองแขนขึ้นกัน แต่ธีระพัฒน์ไม่ปล่อยให้หนักน้อยของเขาได้บินอย่างอิสระตามใจ ชายหนุ่มก้าวเข้าไปใกล้จนพลอยชมพู่ต้องก้าวถอยหลัง เมื่อชายกระโปรงเจ้าสาวชนกับผนัง พลอยชมพู่ก็หมดทางหนี ชายหนุ่มจึงกักเธอไว้ด้วยแขนอันแข็งแรงทั้งสองข้าง

“พีธีร์...” เสียงหวานลั่นระริกราวเจ้าตัวจะร้องไห้ ธีระพัฒน์ใจอ่อนยามเมื่อเห็นดวงตาสีน้ำตาลคู่ นั้นเอ่อนองด้วยน้ำใสแจ้ว เธอหวาดกลัวเขาอย่างเห็นได้ชัด

“หันหลังมา” ธีระพัฒน์เอ่ยเสียงเข้ม แต่พลอยชมพู่ยังดันตัวเองแนบกับผนังห้อง “จะหันมาดี ๆ หรือจะต้องให้พี่ใช้กำลัง”

เพียงเท่านั้นร่างเล็ก ๆ ก็รีบหมุนรื้อยแปดสิบองศาจนกระโปรงเจ้าสาวบานพู่พอง ธีระพัฒน์กลั่นเสียงหัวเราะ เขาจับร่างเล็ก ๆ ให้อยู่นิ่ง และคั่นหาอะไรบางอย่างบนชุดเจ้าสาวของเธอ

“พีธีร์จะทำอะไรคะ” กลัวก็กลัว หวาดก็หวาด แต่ก็ทำได้แค่เพียงถาม เพราะถ้าธีระพัฒน์ใช้กำลังจริง พลอยชมพู่คงสู้แรงเขาไม่ได้แน่ ทางที่ดีต้องหาทางพูดจากับเขาให้รู้เรื่อง

“ก็ถอดชุดเจ้าสาวของเธอนะสิ”

“อย่านะคะพีธีร์ พลอยขอเถอะนะคะ เดี่ยวพี่เพชรก็คงจะมาพีธีร์รอพี่เพชรเถอะนะคะ” เสียงนั้นอู้อี้ลาละลักจนน่าสงสาร แต่คนชอบแกล้งก็แสร้งดีหน้าซึ่งขังพร้อมกับทำเสียงดู

“อยู่นิ่งๆ ตอนนี้เธอเป็นเจ้าสาวของพี่ พี่สั่งอะไรเธอก็ต้องทำตาม ไม่งั้นเธอจะไม่มีทางเห็นลายเซ็นของพี่บนใบทะเบียนสมรสวันพรุ่งนี้แน่”

เจ้าสาวตัวป้อมยื่นแข็งยิ่งกว่ารูปสลักหิน ธีระพัฒน์กลั่นหัวเราะขำกั๊ก เอ็นดูก็เอ็นดู เขาจับไหล่เล็ก ๆ ให้อยู่กับที่ ขยุกขยิกอยู่กับเสื้อ เธอไม่นาน สักพักชิบของชุดเจ้าสาวก็ถูกรูดลง

พลอยชมพู่ตะครุบชุดโดยอัตโนมัติ แต่เพราะมันพอดีสัดส่วน

จึงไม่ได้ลงไปกองอยู่ที่พื้น แต่หัวใจของหญิงสาวนี้สิ หล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มแล้ว

“เออละ...”

พลอยชมพูสะดุ้งเฮือกเมื่อนิ้วอุ่นแตะเบาๆ ที่ผิวเธอ ริระพัฒน์ขมวดคิ้ว

โถ แม่ขวัญอ่อนน เขายังไม่ทันจะได้ทำอะไร ยิ่งกลัวเขาถึงขนาดนี้ ถ้าเขาเกิดนึกจะซุกชนขึ้นมา...เธอจะไม่ร้องไห้และแหกปากให้คนช่วยเลยหรือ

“พี่ช่วยรูดซิปลงให้แล้ว เธอไปอาบน้ำแล้วถอดชุดนี้เสียทีเถอะ เห็นแล้วพี่อดอดแทน ในห้องน้ำน่าจะมีชุดให้เปลี่ยนอยู่”

พลอยชมพูวัดตามองริระพัฒน์ด้วยรอยยิ้มหวาน ดวงตาของเธอเป็นประกายระยิบเมื่อริระพัฒน์ไม่ได้คิดจะรังแกเธอ

“พี่จะนับหนึ่งถึงสาม ถ้าน้องพลอยยังไม่ไป พี่จะเปลี่ยนเสื้อผ้าให้น้องพลอยตรงนี้แหละ”

ร่างเล็กรีบกุลีกุจอหายลับไปหลังประตูห้องน้ำอย่างรวดเร็ว ริระพัฒน์ทิ้งตัวลงนั่งบนเตียง เขาถอนหายใจหนัก นี่เขาได้เจ้าสาวแบบไหนมากันนะ

เดิมทีเป็นเพชรน้ำหนึ่งที่ก็ดูจะผ่านโลกมามากมาย ริระพัฒน์ตั้งใจว่าจะมาจัดเจ้าสาวของเขาให้หน้าใจที่บังอาจมาช่วงชิงชีวิตโสดของเขาไป แต่พอเจ้าสาวของเขาเปลี่ยนเป็นพลอยชมพูในคืนส่งตัวเช่นนี้ ริระพัฒน์ก็ถึงกับทำอะไรไม่ถูก

ยิ่งเจ้าธีรน้อยเริ่มต้นตัวจากการอ้อนวอนสุดน่ารักพร้อมน้ำตาของเจ้าสาวไร้เดียงสาคนนี้

ไม่ได้ปลดปล่อยมานาน แต่ก็ยังไม่อยากรังแกเด็ก...

แต่เด็กมันก็น่ารักเหลือเกินนี่

นานเสียจนเจ้าบ่าวหมาดๆ แทบจะหลับคาเตียง เจ้าสาวของเขาก็ยังไม่ยอมออกมาจากห้องน้ำ วีระพัฒน์จึงต้องไปเคาะประตูเรียก

“ทำอะไรอยู่ล่ะ นี่มันจะสว่างโหม่งแล้ว พี่ให้เธอเข้าไปอาบน้ำนะ ไม่ใช่ในห้อง” ชายหนุ่มบอกแกมดู

“เอ่อ...พี่วีระคะ ไม่ทราบว่าย่างนอกพอจะมีชุดอะไรให้พลอยเปลี่ยนได้ไหมคะ” เสียงหวานอ้อมแอ้มดังกลับมา ดูเหมือนว่าเธอจะอยู่แค่หลังประตูห้องน้ำนี่เอง

วีระพัฒน์หันมองรอบกาย

“ไม่มี ทำไม ในห้องน้ำไม่มีชุดให้เธอเปลี่ยนหรือหะ” ถ้ามกลับพลางสงสัย คนอีกฝั่งเงียบไปจนเขาต้องเคาะเรียก

“ผู้ใหญ่ถามก็ต้องตอบสิ มาเงียบใส่แบบนี้ใช้ได้ที่ไหนกัน”

“คือว่ามันก็มี แต่ว่า...”

“แต่ทำอะไร”

ไม่มีคำตอบ เสียงคนหลังบานประตูขยับกายขยุกขยิกก็ดังขึ้น พลอยชมพูปลดกลอนบานประตู เป็นจังหวะเดียวกับที่วีระพัฒน์เปิดเข้าไป

ร่างบอบบางในชุดคลุมอาบน้ำสะดุ้งเหือก เธอรีบกระชับชุดปิดบังผิวขาวๆ ไว้ แต่ด้วยความที่เป็นชุดคลุมอาบน้ำ เรียวขาสวยจนเกือบจะถึงขาอ่อนก็ออกมาวับแวมให้ชายหนุ่มเห็นอยู่ดี

วีระพัฒน์ใจเต้นรัว ฮอริโมนลูกผู้ชายพลุ่งพล่าน เจ้าวีรน้อยก็ผงาดเอาเสียจริงๆ ไม่คิดเลยว่าชุดลำลองที่ทางโรงแรมเตรียมให้มันจะ ‘เฉพาะ’ กับคืนส่งตัวเข้าห้องหอเหลือเกิน

ยุบหนอ พองหนอ ช่มใจไว้หนอ...

ความเงียบทำให้หญิงสาวยิ่งใจไม่ดี พลอยชมพูอายแสนอาย เธออยากจะแทรกแผ่นดินหนีเมื่อมีผู้ชายมาเห็นเธอในสภาพเช่นนี้

ธีระพัฒน์เอาแต่จ้องเธอและไม่ยอมพูดอะไร เธอก็หัวน้ใจ หญิงสาว
เลื่อนประตูหมายจะปิด แต่มือใหญ่มาขวางไว้เสียก่อน

“จะทำอะไร”

ธีระพัฒน์กลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอและเอ่ยออกมาได้ใน
ที่สุด พลอยชมพูได้แต่ยิ้มเจื่อนรับสีหน้าดูๆ ของเขา

“พลอยว่าชุดนี้มันดูไม่ค่อยเหมาะ ถ้ายังไงพลอยเปลี่ยนกลับไป
ใส่ชุดแต่งงานดีกว่า”

ชายหนุ่มเหลือบไปมองชุดที่แขวนเอาไว้ มันทั้งยาว พอง หนา
และหนัก ไม่มีทางที่เธอจะสบายตัวเวลาใส่มัน

“ไม่เป็นไร ชุดนี้นั้นแหละ” ชายหนุ่มบอกปิด พลาจดังร่างเล็ก
ให้ก้าวออกมาจากห้องน้ำ ธีระพัฒน์กดตัวหญิงสาวให้นั่งลงบนเตียง
และทั้งตัวนั่งเคียงข้าง

ความเจ็บปวยลงมามากอีกพักใหญ่ บรรยากาศที่กระอักกระอ่วน
เช่นนั้นพลอยชมพูก็ไม่ว่าควรจะวางตัวเช่นไรกับสามีคนใหม่ที่เธอมานั่ง
อยู่ในห้องหอแทน ส่วนธีระพัฒน์นั้น ตอนแรกเขาตั้งใจจะคุยเรื่องงาน
แต่งงานครั้งนี้กับตระกูลจิตรมงคลให้รู้เรื่อง ทว่าซาอ่อนขาเหนื่อยและ
เนิ่นอกที่เผยออกมาอื้ออวนวับๆ แวมๆ โดยเจ้าตัวไม่ได้ตั้งใจก็ทำเอา
สมาธิของเขาเตลิดไปหมด

ธีระพัฒน์พยายามบังคับสายตาตนเองให้หันออกจากเนิ่นอก
ของเธอเสียที เขาไม่ใช่คนเห็นกามหรือมกมาก แต่มีของดีมาเตะตาถึง
ขนาดนี้ ไม่มองก็เสียชาติความเป็นชายละ

แต่นั้นเด็ก...พลอยชมพูห่างจากเขาร่วมสิบสามปีได้ ถ้าเพื่อนๆ
เขารู้มีหวังโดนแซวไปยันลูกบวช

“น้องพลอยนั่งรอไปก่อน ถ้าง่วงก็นอนไปก่อนก็ได้ พี่จะไป
อาบน้ำ แต่ห้ามหนีกลับไปนะ ถ้าไม่ยากให้การแต่งงานครั้งนี้เป็น
โมฆะก็อยู่ในห้องนี้กับพี่จนถึงเช้า”

เมื่อไม่อาจห้ามสัญญาตัญญาณผู้ชายได้ ร่างสูงก็ลุกพรวดพราด และเดินหนีห่างจากเจ้าสาวที่ปล่อยพิธีโมนยั่ววนเขาโดยเจ้าตัวไม่รู้สึกรู้สีกตัวเลยสักนิดว่า ตนเองตอนนี้เหมือนเนื้ออันโอชะที่พร้อมเสิร์ฟ ต่อหน้าหมาป่าหิวกระหาย

ธีระพัฒน์เปิดน้ำจากฝักบัวรดหัว ดวงตาดำขลับก้มมองเจ้าธีรน้อยที่ผองาดและสั่นระริกราวกับจะอ้วนน...

ยิ่งหมาป่าที่อดมาเป็นสัปดาห์อย่างเขา เธอจะรอดพ้นไปได้
อย่างไร

ก๊อ ก๊อ ก๊อ!

เสียงเคาะประตูห้องน้ำทำเอาชายหนุ่มที่กำลังห้ามปรามอารมณ์
ของตัวเองชะงัก เมื่อเสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกรอบ มื้อยาวก็เอื้อมไป
หยิบผ้าขนหนูมาพันปกปิดความเป็นชายที่เริ่มอ่อนตัวลงแล้วเอาไว้

“มีอะไร”

“ขอพลอยเข้าไปหน่อยได้มั๊ยคะ”

ยังไม่ทันที่ธีระพัฒน์จะอนุญาต ประตูเลื่อนก็ขยับออกพร้อมกับ
ร่างแน่นน้อยที่ยังสวมเพียงแค่ชุดคลุมอาบน้ำตัวสั้นจู้ โชคดีที่ธีระพัฒน์
นั่งผ้าเช็ดตัวเรียบร้อยแล้ว ไม่เช่นนั้นเธอได้เห็นของใหญ่โตของเขา
อย่างแน่นอน

“เข้ามาทำไม มีอะไร” ชายหนุ่มดู

พลอยชมพูเผยหน้าจะตอบ แต่เมื่อดวงตาวนเห็นมัดกล้ามเนื้อที่
เรียงตัวแน่น เธอก็รีบก้มหน้างูตพร้อมกับใบหน้าที่เริ่มแดงช้ำน

“ขอโทษค่ะ เห็นเสียน้ำเสียบไป พลอยนึกว่าพิธีจะอาบน้ำ
เสร็จแล้ว จึงพลอยขอตัวไปรอข้างนอกก่อนนะคะ” หญิงสาวรีบหัน
หลังกลับ ทว่าคนตัวใหญ่นี้ก้มันเขี้ยว จึงคว้าแขนของเธอเอาไว้ คน
ตัวน้อยถูกดึงจนถลาเข้ามาแนบกาย

ความเย็นจากกายของชายหนุ่มทำเอาพลอยชมพูอยากร้อง

ประท้วง ทว่าเมื่อหันไปชนกับหัวมน้ำตาลอมชมพู หญิงสาวก็รีบก้มหน้าลง แล้วเมื่อมองต่ำก็เจอจินตนาการไปถึงอะไรบางอย่างที่ควรจะซ่อนอยู่ใต้ผ้าเช็ดตัว

“พลอยไปก่อนนะคะ”

พลอยชมพูทำท่าจะวิ่งหนีไป เธอพัฒนาريباเอาแขนแข็งแรงของเขาโอบรอบตัวหญิงสาวเอาไว้ แผ่นหลังของพลอยชมพูอิงแอบเข้ากับร่างอันเปี่ยมบอบของชายหนุ่ม ศีรษะของหญิงสาวสูงแค่อกของเขาเองมั้ง

ยิ่งดินยิ่งน่าเกลียด

“เข้ามาแล้วคิดว่าจะออกไปได้ง่ายๆ เหรอ หืม?”

“พีธีร์...ปล่อยพลอยนะคะ”

“แล้วน้องพลอยจะเข้ามาทำไม พี่บอกให้นั่งรออยู่บนเตียงไม่ใช่หรือไง” เธอพัฒนา์แกลังกระชับอ้อมกอดให้แน่นขึ้นอีกทำให้คนตัวเล็กไม่อาจหนีไปไหนได้ ความอุ่นจากตัวเธอทำเอาเขาไม่อยากจะปล่อยให้ไปไหน

“ไหนว่ายังงี้ เข้ามาทำไม ถ้าน้องพลอยไม่ตอบ พี่ก็จะไม่ปล่อยจะกอดอยู่แบบนี้จนกว่าเราจะคุยกันรู้เรื่อง”

“พลอยคันหัวคะ...ฉีดสเปรย์ไว้ทั้งวันเหนียวและแข็งไปหมด... พลอยอยากสระผมมาก แต่ว่าพลอยมองไม่เห็นกับติดผม เลยว่าจะเข้ามาให้พีธีร์ช่วยดูให้” พลอยชมพูตะกุกตะกัก

ชายหนุ่มขมวดคิ้วหนา แปลกใจในคำตอบ ก่อนจะจับคนตัวน้อยให้หันหน้ากลับมาสบตากัน

ดวงตาสีน้ำตาลใสแจ้วเบิกกว้างอย่างตกใจ ก่อนจะรีบก้มหน้าลงด้วยความเขินอาย เธอยกมือขึ้นเกาหัวแกรกๆ พอที่จะทำให้เธอพัฒนา์มองเห็นกับติดผมนับร้อยตัวที่เรียงรายอยู่บนผมเปียที่จับเกล้าไว้อย่างเก๋ไก๋

ไม่ได้กะจะเข้ามายั่วเขาจริงๆ ริเนี่ย

ธีระพัฒน์จึงมองร่างเล็กในอ้อมกอดราวกับต้องการมอมหยาให้เห็นถึงคำตอบที่เธออาจซ่อนอยู่ แต่ร่างกายที่เบี่ยงไปมาและสองแขนเล็กที่ยันหน้าอกเขาเอาไว้ให้นางตัวนั้นพอจะทำให้เขาเชื่อได้

แต่เขาควรจะทำเช่นไรกับเสือที่เริ่มต้นแล้วนี่ดี

“ถ้าอย่างนั้นก็หันหลังมา เคี้ยวพีเอาออกให้”

“ขอบคุณค่ะ!” เจ้าของเสียงเล็กดีใจ

ธีระพัฒน์คลายอ้อมกอดออก พลอยชมพวยุติยืนอยู่หน้ากระจก เธอพยายามเอื้อมหยิบกับดัดผมออกทั้งที่มองไม่เห็น ชายหนุ่มเคลื่อนไหวตัวตามไปและจับมือของหญิงสาวให้หยุดนิ่ง

“ไม่ต้อง พี่บอกว่าจะช่วยก็คือช่วย” คนตัวโตทำเสียงดู ทว่าหญิงสาวกลับวางมือลงแต่โดยดีและส่งยิ้มหวานให้เขาผ่านทางกระจกแทนคำขอบคุณ

ธีระพัฒน์งกๆ เงินๆ อยู่หลังศีรษะที่เต็มไปด้วยกับสีน้ำตาลเข้มที่กลืนไปกับผมของเธอจนแทบแยกไม่ออก ตั้งแต่เกิดมาจนอายุสามสิบเจ็ด เขาไม่เคยต้องมาทำอะไรแบบนี้ อย่างมากก็ปลดตะขอเสื้อในกับช่วยถอดกางเกงในให้ผู้หญิงแค่นั้น...

แต่ไม่มีอะไรเหลือบ่ากว่าแรงที่ธีระพัฒน์จะทำได้ กับดัดผมถูกนำออกอย่างบรรจงทีละตัว ทีละตัว จนกองอยู่ข้างอ่างล้างมือนับสิบตัว เมื่อเริ่มเข้าใจแนวของการปัก ธีระพัฒน์ก็เหลือสมาธิมากพอจะไปสนใจอย่างอื่น

ภาพในกระจกสะท้อนตัวเขาที่ยืนซ้อนอยู่หลังผู้หญิงร่างเล็กที่เอาแต่ก้มหน้าจูดและไม่มองเข้าไปในกระจก เปิดโอกาสให้ชายหนุ่มได้สำรวจเธอไปทุกสัดส่วน ใบหน้าขาวแดงระเรื่อ สวย หวาน น่ารัก ชุดคลุมอาบน้ำที่พาดผ่านเนินอกน้อยๆ ที่ไม่น่าจะเกินคัพบี แต่มั่นกลับเร้าอารมณ์ของธีระพัฒน์ได้มากกว่าเห็นหน้าอกคัพบีแบบเต็มๆ เสีย

อีก ยิ่งได้เห็นภาพของตัวเองยืนตรงตำแหน่งนี้ สมองก็พลันคิด
จินตนาการเตลิดไปไกล เจ้าธีรน้อยก็ถึงกับผงาดจนเจ้าตัวกลัวว่าความ
ซึ้งซึ้งของมันจะคุนคุนผ้าเช็ดตัวที่นุ่งไว้ให้หลุดออก

“เฮ้า เสรีจแล้ว”

พลอยชมพูนุ่ตตัวกลับมาเมื่อผมของเธอปล่อยสยายลงไปถึง
บันเอว ผมของเธอหยักศกน้อยๆ ไม่ต่างจากเขา แถมยังหนาจนล้อม
กรอบหน้าเล็กๆ ให้ดูเล็กยิ่งขึ้นไปอีก หญิงสาวยกมือสางผมยุ่งเหยิง
ให้เข้าที่ ท่าทางเงินอยที่จะให้ธีรพัฒน์มาเห็นเธอในสภาพดูไม่ได้
เช่นนี้ แต่คงไม่คิดเลยว่าผมที่ผมที่ยุ่งนี้ ในชุดคลุมอาบน้ำจะเซ็กซี่
ขี้ใจหายหนุ่มโดยไม่รู้ตัว

เป็นธีรพัฒน์ที่ต้องหันหน้าเข้าหาอ่างล้างมือเพื่อซ่อนอะไร
บางอย่างให้พ้นจากสายตาเธอ

กลัวจะโดนเด็กเรียกตาแก่ลามกเข้าเสียก่อน

เมื่อมีระยะห่างระหว่างเธอกับเขา ดูเหมือนพลอยชมพู่จะคลาย
ความเขินอายลงไปได้บ้าง คนตัวเล็กจ้องหน้าเขามากก็พักใหญ่ก่อนจะ
เอ่ยขึ้นบ้าง

“พี่ธีรอาบน้ำเสร็จแล้วใช่ไหมคะ จันทิรออกไปก่อนได้ไหมคะ
พลอยว่าจะสระผม” โล่เสร็จก็ส่งยิ้มไว้เคียงสรวลกับจะขอบคุณ
ธีรพัฒน์สลับก่อนจะยอมเดินออกมาแต่โดยดี นัยน์ตาคมหลบลมมอง
เจ้าธีรน้อยด้วยความลำบากใจ จะกดก็ไม่ลง จะเอาออกก็ไม่ได้ ให้เขา
แล้วก็โล่เขาออกมาเสียดีกว่า

ถ้าไม่คิดว่าเธอยังเป็นเด็ก เขานี้แหละจะสั่งสอนเสียให้เชิด

คิดแล้วก็ได้แต่เขินเขี้ยวอยู่ในใจ รอค้นตัวเล็กออกมาโดนลงโทษ
ให้สาสมกับที่ปล่อยให้เขาทรมาน

พลอยชมพูเดินออกมาด้วยชุดคลุมอาบน้ำตัวเดิม พร้อม กับผมหนาที่เริ่มแห้งหมาดๆ เพราะเธอใช้เวลาไปเกือบยี่สิบนาทีในการ นึ่งเป่าผมในห้องน้ำ หญิงสาวฮัมเพลงอย่างสบายใจ ทว่าเมื่อเห็นร่าง สูงใหญ่ที่เอนตัวกึ่งนั่งกึ่งนอนรออยู่บนเตียงก็นึกขึ้นได้ว่ามีเขาอยู่ด้วย เกือบลืมนึกไปเสียสนิท

“พีธีร์...ยังไม่นอนอีกหรือคะ” สาวน้อยถามอ้อมอ้อม เธอ พยายามมองหาที่อยู่อของตัวเอง แต่ก็ไม่ว่าจะเอาตัวเองไปอยู่ตรงไหน ดี เธอจะต้องอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ นี้กับเขาไปจนถึงเช้าเชียวหรือ

“ทำไมสระผมนาน” เสียงเข้มนั้นดู ความเป็นห่วงใจหายขาด

“พลอยเป่าผมด้วย กว่าจะแห้งมันก็นาน”

“ถ้างั้นก็มานอนได้แล้ว ฟังวงแล้ว” ว่าแล้วก็ตบลงที่ว่างข้าง ตัวเอง พลอยชมพูมองที่ตรงนั้นแล้วเอาแต่ยิ้มนิ่ง “มาสิ ยายบอกนะ ว่าน้องพลอยคิดจะยืนอยู่ตรงนั้นทั้งคืน”

สุดท้ายพลอยชมพูก็ตัดสินใจหย่อนก้นลงนั่งแค่เพียงขอบเตียง แต่มีหรือที่จะรอดพ้นจากอิระพจน์นี้ได้

ชายหนุ่มคว้าเอวของเธอและรั้งมาใกล้แล้วกดร่างเล็กให้นอนราบลงกับเตียง เขายกตัวขึ้นและโน้มตัวเข้าหาเธอ

“พีธีร์...อย่าทำอะไรพลอยนะ” พลอยชมพูนอนตัวแข็งเป็นหินเงาดำของคนตัวโตทาบทับลงมา

“สรุปว่าน้องพลอยจะรับผิดชอบอย่างไรกับคืนส่งตัวเข้าห้องหอของพี่”

พลอยชมพูสะดุ้ง ทันทีที่ได้รับคำถามเธอก็เตรียมตัวจะหนี แต่แขนของอิระพจน์นั้นวางกันไว้อยู่แล้ว ตอนนี้น้องสาวอยู่ภายใต้การควบคุมของชายหนุ่มโดยสมบูรณ์

“พลอยไม่ใช่เจ้าของพี่ พีธีร์หรือพี่เพชรดีกว่านะคะ พลอยว่าเดี๋ยวพรุ่งนี้พี่เพชรก็คงมา”

“คืนส่งตัวเข้าห้องหอของพี่มันคืนนี้ไม่ใช่หรูนี่” ธีระพัฒน์แย้ง
“บอกมา จะรับผิดชอบบัยง”

เมื่อหญิงสาวยังคงเงยบ ชายหนุ่มก็ใช้ไม้เด็ดโดยโน้มตัวลงไป
ใกล้ จนลมหายใจของเขาเป่ารดพวงแก้มนวลที่ขึ้นสี

“ถ้าน้องพลอยไม่ตอบ พี่ก็จะเลิกทำตามใจพี่นะ”

“หมอนข้าง!” พลอยชมพูปองออกมาเสียดื้อๆ เธอหลับตาปี
“พลอยจะเป็นหมอนข้างให้พี่ธีระคะคืนนี้”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า”

สองตาที่ปิดแน่นค่อยๆ เปิดออกเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะเหมือน
จะขาดใจตาย คนหน้าดูกำลังหัวเราะจนริมฝีปากบึ้งตึงยั้มได้ รอยยั้ม
บนใบหน้าของเขาทำให้ธีระพัฒน์ดูน่าคบหามากขึ้น พลอยชมพูเผลอ
มองรอยยั้มของเขาอย่างเพลินๆ รู้ตัวอีกทีดวงตาที่เคยดูก็ส่งแววตา
ระยับมาให้

“หมอนข้างที่นอนตัวแข็งแบบนี้แหละ พี่กอดแล้วจะไปนอน
หลับได้ยังไงกัน”

“แต่พลอยจะเป็นหมอนข้างที่ดี ไม่หือไม่อือ ไม่ดื้อไม่ชน จะอยู่
นิ่งๆ แต่พี่ธีระต้องสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรพลอยและรอฟีเพชเรน
นะคะ”

ธีระพัฒน์หลุดขำยายตัวเล็กที่เสนอตัวเป็นหมอนข้างให้ผู้ชาย
เพื่อเอาตัวรอดจากการข่มเหง

“ก็ได้ หมอนข้างก็หมอนข้าง แต่น้องพลอยต้องทำตัวให้นุ่ม
กว่านี้หน่อย บอกไว้ก่อนนะว่าหมอนข้างที่บ้านพี่นะนุ่มมาก กอดบีบ
หลับสนิทเลย”

ชายหนุ่มทิ้งตัวลงนอนข้างกัน พลอยชมพูก่อนหายใจเสียดัง
เธอพยายามผ่อนคลาย แต่ก็เผลอเกร็งตัวทุกครั้งที่แขนหนักที่พาด
‘หมอนข้าง’ ขยับ เสียงหัวเราะเบาๆ มาจากคนข้างกายก่อนเขาจะ

ตัดสินใจดึงเธอให้นอนหันหลังเข้าหาตัวเขาเอง

“เพื่อนกอดหมอนข้างทำนี่”

“หมอนข้างพีธีร์มีด้านด้วยเธอคะ พีธีร์ถึงได้รู้ว่าด้านไหนคือ ด้านหน้า ด้านหลัง” พลอยชมพูปั่นอุบ และพยายามเอาแขนกันไม่ให้ เขาได้กอดเธอตรงๆ ที่สำคัญที่สุดเพื่อกันไม่ให้เขารู้สึกถึงเสียงหัวใจที่ เต้นตึกตักอย่างรุนแรงทุกครั้งที่เขาเข้าใกล้

“มีลี หมอนข้างพีธีร์เป็นตุ๊กตาวาง ไซส์ประมาณน้องพลอยเลย นี่แหละ”

เมื่อได้ยิน พลอยชมพูก็ถึงกับตระหนกและขยับตัวออกห่าง ธีระพัฒน์หัวเราะลั่น แล้วหญิงสาวก็รู้ตัวว่าเธอโดนอำเข้าให้อีกแล้ว

“พีธีร์ชอบแกล้นน้อง!” คนเสียงหวานต่อว่าพลางนอนนิ่งให้เขา กอดแทนหมอนข้างอย่างที่รับปากไว้ ธีระพัฒน์ยิ้มและไม่ต่อปากต่อคำ เขากระชับอ้อมกอดให้แน่นขึ้นพร้อมกับขยิบราวจะหาหมอนนอน พลอย-ชมพูเกร็งไปทั้งตัว แต่เมื่อได้ยินเสียงลมหายใจสม่ำเสมอของเขา เธอ ก็เริ่มคลายความกังวล

หลับแล้วเธอ

สงสัยแต่ก็ไม่กล้าหันกลับไปมอง เพราะเกรงจะปะทะกับหน้า ของเขาในระยะใกล้ แขนของธีระพัฒน์ที่กอดอยู่เริ่มตึงน้ำหนักลงมา เต็มๆ เมื่อเธอคลายความเกร็งลง มันให้ความรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาด หญิงสาวหลับตาลง และเผลอหลับไปเพราะความเหนื่อยอ่อนจากงาน แต่งานที่วุ่นวายตลอดทั้งวัน

ธีระพัฒน์ยังไม่หลับ เขาแกล้งทำเป็นหลับเพื่อให้คนในอ้อมกอด คลายความกังวล และเขาจะไปหลับลงได้อย่างไร ในเมื่อสัมผัสจาก ตัวเธอทั้งนุ่ม ทั้งหอมกลิ่นสบู่อ่อนๆ และอบอุ่นมากถึงเพียงนี้ สองแขน ที่ไม่เคยโอบกอดผู้หญิงคนใดอย่างรักใคร่กลับอยากทะนุถนอมร่างเล็ก ที่ขยับเข้ามาจับจองพื้นที่ในหัวใจของเขาโดยไม่รู้ตัว

3

ทะเลเบียนสมรส

เมื่อแสงแรกของวันสาดส่องทะเลม่านโปร่งของโรงแรมหรู คนตัวเล็กก็เริ่มขยับ ความเหนื่อยล้าทำเอาเธอเมื่อยไปทั้งตัว ขาเองก็ปวดตึงจากการไต่ส้นสูงยื้นและเดินไปมาตลอดระยะเวลาเกือบสี่ชั่วโมงในงานแต่งงาน...

งานแต่งงาน!!

พลอยชมพู่ทะเลิ่งพรอดลูกขึ้นนั่ง เมื่อนึกได้ถึงอะไรบางอย่างที่เกิดขึ้นในยี่สิบสี่ชั่วโมงที่ผ่านมา นัยน์ตาทวนกวาดมองหาใครอีกคนที่น่าจะอยู่ในห้องนี้ เธอถอนหายใจเมื่อไม่พบก่อนจะสะดุ้งเมื่อประตูห้องเปิดออกพร้อมกับร่างสูงที่ก้าวเข้ามา

“พี่ไปหาเสื้อผ้ามามาให้ อาบน้ำแต่งตัวเสีย ตอนนี้พ่อแม่พี่แล้วก็แม่ น้องพลอยรอเธออยู่ที่บ้านแล้ว เจ้าหน้าที่เขตก็มาแล้วด้วย” ธีระพัฒน์พาดชุดไว้ตรงปลายเตียง ส่วนตัวเขาเองนั้นอยู่ในชุดเชิ้ตแขนยาวปลดกระดุมแขนกับกางเกงขายาวสีเข้ม

“หาตัวพี่เพชรเจอแล้วหรือคะ!” นัยน์ตาทวนเป็นประกายวาววับ ก่อนจะรีบเอ่ยแก้ “พลอยหมายถึง...พี่เพชรไปรออยู่ที่นั่นแล้วใช่ไหมคะ”

ธีระพัฒน์ไม่ตอบ เพราะเขาไม่รู้ และไม่คิดจะสนใจเสียด้วย ทว่า

ในใจของเขากลับรู้สึกประหลาดเมื่อท่าทางของพลอยชมพูนั้นดูเหมือนเป็นการปฏิเสธเขาทางอ้อม

“น้องพลอยไม่อยากจดทะเบียนกับพี่ขนาดนั้นเชียวนะหรอ”
ธีระพัฒน์เปรย น้ำเสียงขำคึก นัยน์ตาคมก็ดูจะกร้าวขึ้นจับพลัน ในขณะที่พลอยชมพูยังงงงัน ชายหนุ่มก็เสริมต่อ

“ลูกไปอาบน้ำ พี่ให้เวลาสิบนาที แล้วเราจะไปด้วยกัน”

เป็นอย่างไรที่ธีระพัฒน์ได้บอกไว้ สมบัติ คุณหญิงนฤมล และ
คุณหญิงรัตนัน้อยู่กันพร้อมหน้าที่คุณหาสน์ของตระกูลภาคเวทกุล พร้อมกับเจ้าหน้าที่เขตที่จะมาดำเนินเรื่องการจดทะเบียนสมรสให้ ทั้งสองตระกูล พลอยชมพูกังวลมากเกินกว่าจะสนใจความหรูหราโอ่อ่า ที่ตระกูลของธีระพัฒน์มี นัยน์ตาวานกวาดมองหาร่างเพริ้วของ ผู้เป็นพี่

แต่ก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของเพชรน้ำหนึ่ง...

พลอยชมพูสบตากับผู้เป็นแม่ แต่คุณหญิงรัตนก็ยังคงยิ้มแยม

“ตารีร์ เราสั่งห้ามพวกนักข่าวเข้ามาหรือ”

เมื่อลูกชายตัวดีก้าวเข้ามาในตัวคุณหาสน์ คุณหญิงนฤมลก็ลุกพรวดเข้าไปหา เพราะนักข่าวที่คุณหญิงติดต่อไว้ถูกโทร. ไปสั่งห้ามอย่างกรายเข้ามาในคุณหาสน์ของตระกูลในวันจดทะเบียนสมรสของเขา ทายาทร้านเพชรพันล้านจะแต่งงานทั้งที มันจะต้องเป็นข่าว และคุณหญิงนฤมลอยากให้พวกนักข่าวเขียนข่าวอย่างที่เขาบอกให้เขียนมากกว่าให้พวกเขาไปเด้าข่าวกันเอง แต่ก่อนที่คุณหญิงนฤมลจะต่อว่าเธอก็เลื้อยไปเห็นพลอยชมพูที่เดินตามหลังธีระพัฒน์มาอย่างแอบๆ

“นั่นหนูพลอยนี่ ทำไมมาพร้อมตารีร์ได้ล่ะ” คุณหญิงนฤมลถาม

พลอยชมพูยกมือไหว้ เธอส่งรอยยิ้มเจื่อนแบบที่ไม่รู้จะตอบเช่นไรดีให้คุณหญิงนฤมล

“แล้วหนูเพชรไปไหนเสียละหืม”

“เพชรน้ำหนึ่งไปไหนนั่น อีรีว่าต้องถามเอาจากคุณหญิงรัตน น่าจะรู้เรื่องกว่า” อีระพัฒน์ตอบแทนหญิงสาวพลางมองคุณหญิงรัตน ด้วยสายตาไม่ไว้วางใจนัก

ใครว่าเขาไม่รู้ คุณหญิงรัตนยึดเยียดลูกสาวของตัวเองมาให้เขาก็เพราะหวังในทรัพย์สินของตระกูลภคเวศกุล

แต่ที่อีระพัฒน์สงสัยนั้นคือ เพชรน้ำหนึ่งไปไหน แล้วทำไมถึงกลายเป็นพลอยชมพู

“ดิฉันก็ไม่ทราบเช่นกันค่ะ” คุณหญิงรัตนตอบหน้าซื่อ “แล้วเราจะเริ่มจดทะเบียนกันได้หรือยังคะ ตอนสายๆ ดิฉันมีนัดตอนะคะ คุณพี่”

“เอ๊ะ จะได้อย่างไรละ ในเมื่อตัวเจ้าสาวยังไม่มา แล้วจะให้ลูกชายฉันจดทะเบียนกับผีสาวที่ไหนหรือ” คุณหญิงนฤมลสวนอย่างไม่พอใจนัก ทำให้สมบัติพยายามปรามภรรยา เพราะอย่างไรนั่นก็คือภรรยาของคนที่เคยช่วยเหลือครอบครัวของเขามาก่อน

คุณหญิงรัตนยิ้มหยัน

“ก็นั่นไงละคะเจ้าสาว” พยักพยัดไปทางพลอยชมพูที่แอบอยู่หลังร่างสูงของอีระพัฒน์ ทำให้หญิงสาวรีบขยับเพื่อหลบสายตาทีมแห่งของคุณหญิงนฤมล

“คุณหญิงกรุณาอย่าพูดเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ค่ะ ดิฉันก็เห็นอยู่ หนูเพชรน้ำหนึ่งเข้าพิธีสมรสกับตาอีรีไปหมดๆ”

“ช่วงเช้านะใช่ แต่งงานเย็นเกรงว่าจะไม่ นะคะ”

“คุณหญิงหมายความว่าอย่างไร” คุณหญิงนฤมลย้อนถามความเคลือบแคลงใจปรากฏในสีหน้า

คุณหญิงรัตนยกไหล่

“ก็ลองถามลูกชายคุณพี่ดูสิคะ ว่าเมื่อคืนเข้าห้องหอกับใคร”

ปัญหาถูกโยนมาให้ชายหนุ่มเพียงหนึ่งเดียวที่ยืนนิ่งมาตลอด
การสนทนา ผู้ใหญ่ทั้งสามตวัดตามามองคู่ชายหญิงที่มาพร้อมกัน

“ว่าไงตารี” คุณหญิงนฤมลคาดคั้น แต่เธอรู้ว่าถ้าตารีไม่
อยากพูด เขาก็จะไม่พูด เป้าหมายจึงถูกเปลี่ยนไปเป็นคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ
แทน

“ว่าไงหนูพลอย”

พลอยชมพูเริ่มสั่น เธอสั่นจนธีระพัฒน์ที่อยู่ติดกันรู้สึกได้ มือเล็ก
เกาะแขนเสื้อของเธอแน่น นัยน์ตาดาวหวานหันไปมองผู้เป็นแม่อย่างวิงวอน
ขอความช่วยเหลือ แต่คุณหญิงรัตนไมใส่ใจเธอเลยสักนิด

ธีระพัฒน์สงสัยในความสัมพันธ์ของแม่ลูกคู่นี้เสียเหลือเกิน

“หนูพลอย” น้ำเสียงของคุณหญิงนฤมลเริ่มดูเมื่อความไม่พอใจ
พลุ่งพล่าน

พลอยชมพูก้มหน้างูต

“คุณหญิงอย่าเพิ่งโกรธนะคะ คือ...พี่เพชรเขาไม่สบายหนัก
เลยวานให้พลอยช่วยเข้างานพิธีเย็นแทน พลอยเองก็ไม่คาดคิดว่าจะ
เลยเกิดมาถึงขนาดนี้ พลอยขอโทษค่ะที่ทำอะไรไปโดยไม่ได้รับการ
อนุญาตก่อน แต่พลอยว่าอีกไม่นานพี่เพชรก็คงมา...”

“ไม่มาหรอก ก็เธอเข้าห้องหอกับเจ้าบ่าวไปแล้ว ยายเพชรจะ
มาทำไมอีกล่ะ” คุณหญิงรัตนสวนขึ้นเรียบๆ “แล้วนี่จะจดทะเบียนกัน
ได้หรือยัง ชักช้าเสียเวลา”

“แม่คะ!”

“นี่มันอะไรกันคะคุณหญิง!” คุณหญิงนฤมลดวาดอย่างเหลืออด
ความเกรี้ยวกราดได้ทำลายกำแพงความอดทนของเธอจนหมดสิ้น

“ใจเย็นๆ น้าคุณ”

“ไม่เย็นแล้วคะคุณสมบัติ คุณหญิงจะมาทำให้เรื่องการเกี่ยว
ดองของสองตระกูลเป็นเรื่องตลกแบบนี้ไม่ได้!”

“ดิฉันก็ไม่ได้ตกลงนี่คะ ยังไงลูกชายคุณพี่ก็ต้องแต่งงานกับลูกสาวของดิฉันสักคนอยู่แล้ว ยังไงเด็กมันก็ไม่รู้จักกัน จะแต่งงานกับคนไหนก็เหมือนกันแหละค่ะ” คุณหญิงรัตนย่อน “ในเมื่อยายเพชรไม่อยู่ ก็แต่งงานยายพลอยไปก็เท่านั้น”

“ไม่ค่ะ! การจดทะเบียนสมรสในวันนี้จะไม่เกิดขึ้น”

“คุณพี่!”

คุณหญิงนฤมลประกาศกร้าว ผู้สูงวัยทั้งสองลุกพรวดขึ้นเผชิญหน้าจนสมบัติเกรงว่าจะเป็นเรื่องใหญ่ จึงพยายามรั้งภรรยาของตัวเองไว้

แต่มีหรือจะห้ามอารมณ์ของผู้หญิงได้

“ถ้าคุณหญิงจะมาเล่นลูกไม้กับทางเราแบบนี้ ทางเราก็ขอปฏิเสธ ดิฉันเชิญญาติและเพื่อนของดิฉันมาเป็นสักขีพยานพิธีมงคลสมรสระหว่าง ธีระพัฒน์ ภาคเวชกุล กับ เพชรน้ำหนึ่ง จิตรมงคล ไม่ใช่พลอยชมพู จิตรมงคล ในเมื่อตัวเจ้าสาวไม่มาเข้าร่วมพิธี งานแต่งงานก็ถือว่าเป็นโมฆะ ศรีเพ็ญ เชิญแขกกลับ!”

“คะ...ค่ะ!”

หญิงวัยคอนคนรีบกลืนใจเข้ามาตามคำสั่งผู้เป็นนาย ทว่า ‘แขก’ ยังคงนั่งบนหน้านิ่ง อีกฝ่ายก็เป็นถึงคุณหญิงของอีกตระกูลหนึ่ง คนใต้อย่างเธอจะกล้าทำอะไรได้

“คุณหญิงคะ...”

“ฉันไม่กลับ” คุณหญิงรัตนย่อนกราน เธอหันมองพลอยชมพูที่เอาแต่ยืนหลบและไม่แสดงตัวเป็นเจ้าข้าวเจ้าของธีระพัฒน์อย่างที่คุณหญิงหมายมาดเอาไว้

อุตุสำหรับส่งตัวเข้าห้องหอไปทั้งคืน ไม่ได้เรื่องเลยจริงๆ

“ยายพลอย พุดออกมาสิ บอกแม่สามีเธอไปสิว่าเธอเป็นภรรยาของธีระพัฒน์แล้ว เหลือก็แค่จดทะเบียนให้มันถูกต้องตามกฎหมาย!”

“คุณแม่!” พลอยชมพูส่ายหัวรัวๆ

ท่าทีของหญิงสาวแสดงถึงการปฏิเสธการแต่งงานกับธีระพัฒน์อย่างชัดเจน จนชายหนุ่มรู้สึกปวดแปลบ

อายุจนป็นนี้ ธีระพัฒน์ไม่เคยถูกผู้หญิงปฏิเสธ มีแต่จะอ้อนวอนให้เขามอบทะเบียนสมรสให้พวกเธอ นี่ทะเบียนสมรสวางต่อหน้า แต่พลอยชมพูกลับอยากจะฉีกมันทิ้ง

มือของชายหนุ่มกำแน่น

ดี แล้วจะได้เห็นดีกัน ในเมื่อเธอไม่อยากแต่งงานกับเขา

แค่ทะเบียนสมรสเพียงใบเดียว ชายหนุ่มยอมได้ ถ้ามันจะทำให้พลอยชมพูเป็นของเขาโดยสมบูรณ์!

...

พลอยชมพูตกที่นั่งลำบาก เหมือนคนกลืนไม่เข้าคายไม่ออก แม่ที่น่าจะช่วยเหลือได้กลับผลักเธอตกหลุมพรางที่แม่เองนั้นแหละชุดไว้คนเดียวที่จะช่วยเหลืออธิบายเรื่องทุกอย่างนี้ได้ก็มีเพียงแค่ธีระพัฒน์ที่อยู่ในห้องหอบกับเธอทั้งคืน

หญิงสาวคว่ำแขนชายหนุ่มแน่น มองเขาด้วยแววตาอ้อนวอน

“พีธีร์ช่วยพลอยด้วย อธิบายไปสิคะว่าเมื่อคืนระหว่างเราไม่ได้มีเรื่องอะไรแบบนั้น พลอยก็แค่เข้าพีธีแทนพี่เพชรเฉยๆ ไม่ได้คิดจะมาแทนที่พี่เพชรเลยแม้แต่หน่อย พีธีร์ต้องช่วยพลอยนะ แล้วเดี๋ยวพลอยจะติดต่อกับพี่เพชรให้...”

“ไม่ต้อง” ธีระพัฒน์ตัดบท เขาเบือนหน้าหนีดวงตากลมใส่ปฏิเสธคำร้องขอ และยืนยันว่า “คุณเจ้าหน้าที่ช่วยเตรียมเอกสารด้วยนะครับ”

“อะไรกันตาธีร์!”

ธีระพัฒน์ไม่สนใจเสียงโวยวาย เขาใช้ช่วงวินาทีที่สบตากับพลอยชมพูในการตัดสินใจเรื่องที่จะเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดในชีวิต

มือนาเลือนลงไปคว้ามือเล็กๆ มากุมเอาไว้แน่น

“พลอยชมพูเป็นเมียผมแล้ว ผมจะจดทะเบียนสมรสกับเธอ”

หัวใจของพลอยชมพูหล่นไปกองอยู่แทบเท้า คุณหญิงนฤมลเป็นลมล้มลงบนโซฟา เดือดร้อนศรีเพ็ญกุลก็จอบเข้าช่วย คุณหญิงรัตนช่อนรอยยิ้มที่มุมปาก ในขณะที่ ‘เมีย’ แต่งตั้งของธีระพัฒน์ได้แต่อ้าปากค้าง

“มะ...ไม่ใช่คะ” พลอยชมพูพยายามแก้ต่าง แต่เสียงหวีดร้องโวยวายและความอลหม่านที่เกิดขึ้นทำให้ไม่มีใครสนใจคำพูดของเธอเลย

“คุณสมบัติ! คุณช่วยพูดอะไรหน่อยสิคะ! ตาธีรเราทำแบบนี้ได้ยังไง ก็รู๊ว้านั้นไม่ใช่เจ้าสาว!” คุณหญิงนฤมลโวยวาย

“หยุดโวยวายก่อนเถอะคุณ” สมบัติพยายามใจเย็นที่สุด เขามองหน้าลูกชายที่ดูจะหนักแน่นในคำพูดของตัวเอง “แกแน่ใจนะตาธีร”

“ครับ”

“เรื่องนี้จะไม่เกี่ยวกับเรื่องงานที่ฉันเคยคุยกับแก ในเมื่อเจ้าสาวหนีการแต่งงาน แกก็สามารถปฏิเสธงานนี้ได้ แต่แกยังยืนยันว่าจะแต่งงานกับบ้านจิตรมงคล?”

คำถามย้ามาจากผู้เป็นใหญ่ที่สุดในบ้านคเวชกุล เมื่อสิ่งที่เคยเป็นข้อบังคับเดียวที่ทำให้ธีระพัฒน์ยอมเดินเข้าพิธีวิวาห์ถูกปลดออกชายหนุ่มก็ต้องทบทวนการตัดสินใจให้แน่ชัด

เสียงกระซิบเบาๆ ที่เรียกชื่อเขาดังขึ้น พร้อมกับถ้อยคำว่าวอนและดวงหน้าเล็กที่ส่ายไปมาราวกับต้องการให้เขาปฏิเสธ รวากับเธอกำลังเล่นตลกกับอารมณ์โกรธของเขา นั้นทำให้เขาแน่ใจ

“คุณเจ้าหน้าที่พร้อมหรือยังครับ”

“ครับ”

ความรู้สึกของพลอยชมพูแตกสลาย แม้แต่คนที่จับมือเธอแน่น ก็ไม่สนใจเธอ ธีระพัฒน์ก๊วยลากิ่งจูงหญิงสาวไปหาเจ้าหน้าที่เขต เมื่อก้าวผ่านหน้าคุณหญิงนงมล พลอยชมพูก็ได้รับความแค้นในดวงตา ขึ้น

“คุณแม่คะ ช่วยพลอยด้วย พลอยยังไม่อยากแต่งงาน...” พลอยชมพูอ่อนวอน แต่ยิ่งทำให้มือของชายหนุ่มบีบแน่นขึ้นกว่าเก่า

“เป็นเมียเขาแล้วจะไม่แต่งได้ยังไง จะให้ผู้ชายมันเอาฟรีๆ หรือเจ้าลูกใจ”

“แต่พลอยยังไม่...”

“นั่งลงได้แล้วน้องพลอย แล้วเธอจะได้ทุกสิ่งที่คุณร้องขอจากภาคเวทกุล” ดวงตาของธีระพัฒน์วาวโรจน์ น้ำเสียงของเขาแข็งกร้าวจนพลอยชมพูไม่กล้าค้าน

ทำไม...

ในเมื่อเขาเองก็รู้ดีที่สุดว่ามันไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยเมื่อคืนนี้...

เธอยังไม่ได้เป็น ‘เมีย’ ของเขา

ปากกาด้ามหรรณยูยึดใส่มือของหญิงสาว เหมือนกับชุดแต่งงานที่เธอถูกบังคับให้สวม

ทำไมถึงไม่มีใครสนใจความรู้สึกของเธอเลย ทั้งแม่ ทั้งพี่สาว ทั้งพี่ธีร์...

พลอยชมพูได้แต่กลั้วลิ้นหยดน้ำตา กำปากกาในมือแน่น

“เดี๋ยว” เสียงทุ้มแทรกขึ้น “คุณเจ้าหน้าที่ช่วยระบุข้อตกลงลงไปด้วยว่า...พลอยชมพูจะได้รับมรดกจากภาคเวทกุลก็ต่อเมื่อเธอให้กำเนิดทายาทสืบสกุลเท่านั้น”

พลอยชมพูตัวสั่นตามองเขา แต่ธีระพัฒน์กลับมองผ่านราวกับเธอไม่มีตัวตน

“เข้า เห็นได้แล้ว”

ลายเซ็นของ ธีระพัฒน์ ภคเวชกุล ถูกเขียนลงในใบทะเบียน
สมรส พลอยชมพูได้แต่มองช่องว่างเปล่าตรงที่เธอต้องลงชื่อ

“ถ้าแกไม่เห็นก็ไม่ต้องมาเรียกฉันว่าแม่อีก เป็นเมียเขาไปแล้ว
ยังจะเล่นตัว ให้เขาเอาฟรีแล้วไม่ยอมแต่ง รู้ถึงไหนฉันอายุถึงนั้น”
คุณหญิงรัตนชมพู

নয়น์ตาหวานของพลอยชมพูมองหาคนที่จะช่วยเธอออกไปจาก
ที่ตรงนี้ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือมาช่วย

ปลายปากกาจกดลงบนกระดาษที่เป็นดั่งกรงขังเธอชั่วชีวิตแล้ว
เขียนเป็นคำว่า

พลอยชมพู ภคเวชกุล

เธอกลายเป็นคนของภคเวชกุลโดยสมบูรณ์

“ฉันไม่ยอมรับ!!!”

“แม่...”

“ไม่! เราทำแบบนี้ได้ยังไงตาธีร์! ไม่ไว้หน้าแม่บ้างเลย เห็นหน้า
ยายคุณหญิงนั้นไหม ป่านนี้หัวร่ออหายนไปแล้ว แล้วมันเรื่องอะไรที่
เราจะต้องไปรับน้องสาวเข้ามาแทนพี่สาวที่หนีการแต่งงานไปด้วย!”

คุณหญิงนฤมลวินตันที่ไล่ตะเพิดแขกออกไปจนสิ้น ธีระพัฒน์
เองก็บั่นหน้าไม่ถูก เขาก็ไม่รู้ว่าจะอธิบายให้คุณหญิงนฤมลฟังได้
เช่นไรกับการตัดสินใจในครั้งนี้

ในเมื่อเขาเองก็ไม่รู้เหตุผล

ไม่รู้เช่นกันว่าทำไมเขาต้องตอบรับการแต่งงานกับน้องพลอย
รู้เพียงแค่ว่าเขาไม่พอใจที่เธอปฏิเสธเขา และที่สำคัญ...

...ก็แค่ไม่อยากให้ใครได้นอนกอดเธอนอกจากเขา

คุณหญิงนฤมลความดันขึ้น เธอวิ่งเวียนคล้ายจะเป็นลมเอาดี้อๆ
แต่ปากก็ยังคงบ่นลูกชายเพียงคนเดียวได้ไม่ขาด

“แล้วก็รู้ทั้งรู้ว่ายายแก่หิวเงินนั้นขายลูกหวังให้มาสูบเลือดสูบเนื้อตระกูลเรา ก็ยังจะยอม ทั้งตาริธี ทั้งคุณ...”

“ฟังริธีก่อน...”

“ฟัง! ฟังอะไร แม่ฟังอยู่ ไหนริธีลองอธิบายเหตุผลของริธีให้แม่ ฟังซิว่า เรามีเหตุผลอะไรถึงรับปลิงมาสูบเลือดสูบเนื้อพ่อกับแม่ของตัวเอง” คุณหญิงนฤมลถาม

“คุณก็พูดกันไป ถึงอย่างไรจิตตรมงคลก็มีบุญคุณกับเรา ถ้าไม่มีคุณภควัตร คุณก็คงไม่มีเครื่องเพชรพลอยประดับคอประดับนิ้วมาได้จนถึงทุกวันนี้”

“คุณสมบัติ!”

“บุญคุณต้องทดแทน” สมบัติเปรย “ไม่รุ่นพ่อก็รุ่นแม่ที่ต้องรับภาระนี้ ไม่เช่นนั้นภาคเวทกุลจะต้องติดหนี้จิตตรมงคลไปชั่วลูกชั่วหลาน ไม่ว่าแกจะตัดสินใจด้วยเหตุผลอะไร พ่อก็ขอบใจแกมาก”

ริธีพัฒน์ยิ้มรับ ก่อนจะรีบหุบยิ้มทันทีเมื่อได้รับสายตาเช่นเขี้ยวจากคุณหญิงนฤมล

“ถึงอย่างไรแม่ก็ไม่ยอมรับสะใภ้จากบ้านนั้น ห้ามพาเธอมาเหยียบที่นี่”

“แม่ครับ นั่นเมียริธีนะ”

“เมีย!?” คุณหญิงนฤมลหวีดเสียงสูง “ได้กันแค่คืนเดียว จดทะเบียนกันไปไม่ถึงชั่วโมง เรากล้าเถียงแม่แทนคนบ้านนั้นแล้วหรือ!”

“แม่กำลังไม่มีเหตุผลนะครับ” ริธีพัฒน์ตวัดเสียงห้วน “ริธีไม่ได้เถียงแทนคนบ้านนั้น ริธีไม่อยากให้แม่อคติกับน้องพลอย เธอเป็นเด็กดี น่ารัก ไม่ประสีประสา...”

“หน้าด่านเข้าพิธีแต่งงานแทนพี่แล้วก็สูบสามีพี่สาวไปเป็นของตัวเอง นั่นนะหรือที่เรียกว่าไม่ประสีประสา” คุณหญิงนฤมลเย้ยหยัน ริธีพัฒน์อยากจะเถียงแทนว่าไม่ใช่อย่างที่ คุณหญิงนฤมลเข้าใจ

ทว่าถ้าเรื่องที่เขากับพลอยชมพูยังไม่มีอะไรกันหลุดออกไป คุณหญิง
นฤมลต้องบังคับให้เขาหย่าอย่างแน่นอน

ธีระพัฒน์ตกอยู่ในสถานะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก อยากได้
พลอยชมพูเป็นภรรยาก็ใช่ แต่ก็ไม่อยากให้ใครเข้าใจเธอผิดๆ

“ไม่ว่าอย่างไรแม่ก็ไม่ยอมรับ” คุณหญิงนฤมลตบตบ เธอสูด
หายใจลึกและออกคำสั่ง

“ตอนนี้คนทั้งประเทศเข้าใจว่าเราแต่งงานกับเพชรน้ำหนึ่งและ
แม่จะไม่ยอมขายหน้าว่าโดนหลอกสับตัวเจ้าสาวเพื่ออุปสมบท แม่จะ
ยอมให้พลอยชมพูได้ใช้นามสกุลของเราต่อได้ ถ้าตารีรับปากกับแม่
ว่าจะไม่พาผู้หญิงคนนั้นออกหน้าออกตา ไม่พาออกงานสังคมใดๆ
ทั้งสิ้น เป็นเพียงเมียเก็บอยู่เงียบๆ ของเราเพียงเท่านั้น”

“ธีรทำแบบนี้ไม่ได้...”

“ถ้าไม่ได้ก็เตรียมจดทะเบียนหย่า” คุณหญิงนฤมลยื่นคำขาด
“หรือไม่เรากับแม่ขาดกัน”

ธีระพัฒน์ไม่เข้าใจการตัดสินใจด้วยอารมณ์แถมไร้เหตุผลของ
คุณหญิงนฤมล ทว่าเมื่อนึกหาเหตุผลที่เขาได้รับพลอยชมพูมาเป็นภรรยา
ก็ได้แต่นิ่งเงียบและยอมรับ แล้วหันไปมองปรีक्षाผู้เป็นพ่อ

“ยอมแม่แกไปก่อนเถอะ กำลังอารมณ์ไม่ดีอยู่ ถ้างั้นไปก็เท่านั้น”
ผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวให้คำตอบ

ชายหนุ่มถอนหายใจหนัก ดูเหมือนเรื่องจะเลวร้ายกว่าที่เขา
คาดประมาณไว้เยอะ ธีระพัฒน์ได้ทุกอย่างอย่างที่ต้องการ โดยแลก
มาด้วยความสัมพันธ์ที่กระเทือนกระแทนระหว่างแต่ละคน

หรือว่าเขาจะเลือกเล่นเกมผิด

แต่มาถึงตอนนี้เขาก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว

“ธีรขอตัวกลับก่อนนะครับ”

เมื่อไม่มีประโยชน์ที่จะคุยกันต่อ ธีระพัฒน์ก็ปลีกตัวออกมา

ทว่าชายาวๆ ยังไม่ทันก้าวพ้นประตูบ้าน คุณหญิงนฤมลก็บัญชาคำสั่ง
สุดท้ายมาอย่างทันท่วงที

“ห้ามห้อง”

“...”

“เราจะทำอะไรก็แล้วแต่เรา แต่ห้ามให้พลอยชมพู่ต้องเป็น
อันขาด ไม่เช่นนั้นแม่จะไม่เอาเธอไว้”

ธีระพัฒนชะงัก ริมฝีปากหยักเฝ้มนแน่น สะกดกลั้นอารมณ์

พลอยชมพู่จะได้เป็นคนของ ‘ภาคเวชกุล’ โดยสมบูรณ์หรือไม่
เขาจะเป็นคนตัดสินใจ

ร่างสูงยกมือไหว้บุพการี ก่อนจะหันตัว ก้าวออกจากคฤหาสน์
ของภาคเวชกุลอย่างรวดเร็ว

ทันทีที่ลับเงาของลูกชายจอมดื้อ คุณหญิงนฤมลก็ลมจับ
ทั้งตัวลงนอนบนโซฟา เดือดร้อนศรีเพ็ญให้รีบเอายาดมยามหอม่งมา
ประเคนผู้เป็นนาย

“คุณ! คุณลูกเราสิ! เดียวนี้ไม่ฟังกันเลย” คุณหญิงนฤมลกล่าว
ทั้งๆ ที่ยังถือยาดมอยู่

สมบัติลุกขึ้นจากโซฟา

“ตาทิรก็สามสิบเจ็ดแล้ว ไม่ใช่เด็กๆ แล้ว คุณก็ปล่อยให้เขา
ตัดสินใจเองเถอะ เรื่องคู่ชีวิตเป็นเรื่องละเอียดอ่อนนะคุณ”

“ฉันไม่เคยว่าอะไรตาทิรเลยนะ ตอนที่แกคว่ำสาวไปเรื่อย แกจะ
คบใครฉันก็ไม่เคยว่า แต่ไม่ใช่ไปคว่ำสาวที่จะมาเป็นปลิงดูดเลือดสูบ
เนื้อสูบสมบัติเราไป” คุณหญิงนฤมลโวยวาย

สมบัติชักสีหน้า

“คุณอย่าลืมนึกว่าคนที่รับปากให้ปลิงที่คุณว่าส่งลูกมาแต่งงาน
กับเรานั้นคือผมเอง”

“คุณ...!”

“หนูพลอยเป็นเด็กดี เผลอๆ จะดีกว่าหนูเพชรเสียอีก ผมเห็นเด็กคนนี้มาตั้งแต่เด็ก และเชื่อว่าตาริธีร์เลือกไม่ผิด”

คุณหญิงนฤมลไม่เถียง เพราะเธอรู้แะใจดีว่าพลอยชมพูเป็นเด็กดี เด็กน่ารัก ก่อนหน้านั้นเธอเองก็นึกเอ็นดูหนูพลอยอยู่ไม่น้อย แต่ความรู้สึกทั้งหมดพังครืนลงไปเมื่อเธอก้าวเข้ามาเป็นตัวหมากที่ทำให้แผนของคุณหญิงนฤมลพังยับเยิน

ในเมื่อการแต่งงานนั้นเสี่ยงไม่ได้ คุณหญิงนฤมลจึงเลือกให้ธีระพัฒน์แต่งงานกับเพชรน้ำหนึ่ง เพราะรายนั้นทั้งแสน ทั้งแก่นแก้ว เธอเชื่อว่าลูกชายเธอคงไม่มีวันชอบผู้หญิงประเภทนั้น เพราะฉะนั้นการวางแผนกำจัดเพชรน้ำหนึ่งออกไปจากภาคเวชกุลคงทำได้ง่าย แต่เมื่อเปลี่ยนมาเป็นพลอยชมพูที่มีแต่คนชอบเธอทั้งคนพ่อและคนลูก ก็คงทำได้ยากขึ้น

“หนูพลอยไม่ผิด...ถ้าจะผิดก็ผิดที่เกิดมาเป็นลูกของยายคุณหญิงรัตนที่หวังอุปสมบัติของภาคเวชกุล” คุณหญิงนฤมลว่า

แค่คิดถึงรอยยิ้มหยันของยายคุณหญิงนั้น คุณหญิงนฤมลก็ร้อนจนนั่งไม่ติด

“คุณ! แบบนั้นฉันไม่ยอมนะ!”

สมบัติรับรู้ถึงความรู้สึกอันไม่มั่นคงของภรรยา เขาดึงมือคุณหญิงนฤมลมากุมไว้

“ชีวิตคู่คือเรื่องของคนสองคน เหมือนเรื่องราวของคุณกับผม คนที่ตาริธีร์แต่งงานด้วยคือหนูพลอยไม่ใช่คุณหญิงรัตน คุณก็น่าจะรู้จักลูกเราดี คนที่หาเงินเลี้ยงตัวเองตั้งแต่เรียนจบ ไม่เคยพึ่งพิงบารมีของพ่อแม่ ผมเชื่อว่าตาริธีร์คงมีวิธีในการจัดการกับคุณหญิงในรูปแบบของเขาเอง”

พลอยชมพูไม่อาจนั่งได้ติดที่ เธอหลุกหลิกจนตลอดเวลา
ตั้งแต่ศักดิ์ฐารับตัวเธอมาจากคฤหาสน์ภาคเวทกุล

เมื่อขั้นตอนการจดทะเบียนสมรสเสร็จสิ้น คุณหญิงรัตนก็ขอตัวกลับบ้านของตัวเองโดยไว ทั้งหญิงสาวไว้กับสายตาอันไม่เป็นมิตรของคุณหญิงนฤมล เพราะต้องการคุยเรื่องส่วนตัวภายในครอบครัวกันต่อ ธีระพัฒน์ต่อสายให้ว้าวานให้ศักดิ์ฐา ผู้ช่วยของเขามารับตัวพลอยชมพูไปรอที่คอนโดของเขาก่อน

“คุณศักดิ์ฐา ไม่ต้องอยู่รอเป็นเพื่อนก็ได้ นะคะ พลอยอยู่คนเดียวได้” พลอยชมพูพยายามยิ้มแฉ่งเพื่อผูกมิตร แต่กลับไม่ได้รอยยิ้มตอบจากคนตรงหน้าที่ยื่นฝ่าเธออยู่ไม่ไกลจากโซฟาเลยแม้แต่น้อย ศักดิ์ฐาเป็นชายรูปร่างสูงโปร่ง แต่ดูจะเดี่ยกว่าธีระพัฒน์อย่างน้อยก็ราวๆ สิบเซนติเมตร หน้าตาสะอาดสะอ้าน หล่อเหลา สุขุม แต่ดูห่างไกลจากความเป็นมิตรมากนัก

“ผมรับคำสั่งมาจากคุณธีรให้ฝ่าคุณไว้ไม่ให้หนี”

แถมยังเป็นคนตรงมากอีกต่างหาก

เพนต์เฮาส์สุดหรูในชั้นบนสุดของคอนโดใจกลางสาทรไม่ได้ทำให้พลอยชมพูตื่นตาตื่นใจมากกว่าความตระหนักกับสถานะที่เธอเป็นอยู่ตอนนี้

‘ภรรยา’

เธอได้แต่งงานและจดทะเบียนสมรสกับคนที่เธอแทบจะไม่รู้จักเขาเลย

ธีระพัฒน์ คุณเล่นอะไรของคุณกัน

สมาร์ตโฟนของหญิงสาวถูกยึด เธอรู้สึกเหมือนถูกขังอยู่ในกรงเหล็กหนักลิบแก้ว ไม่ว่าจะขยับตัวไปทางไหนก็อยู่ในสายตาของศักดิ์ฐาตลอดเวลา แม้เขาจะไม่ก้าวเข้ามาในระยะที่จะทำให้เธออึดอัด แต่พลอยชมพูก็ไม่คุ้นเคยกับการมีใครตามติดทุกฝั้วเช่นนี้

“ครับ ถึงแล้วครับ ครับ ครับ”

ศักดิ์ฐาวางสาย คนปลายสายคงไม่ใช่ใครอื่นนอกจากธีระพัฒน์ พลอยชมพูเงยหูฟัง แม้เธอจะทำไมเป็นไม่สนใจเลยแม้แต่น้อย

“คุณธีร์ฝากบอกคุณผู้หญิงว่าคุณธีร์ติดงานด่วน อาจจะถึงห้องช้าหน่อย ให้ผมหาอะไรให้คุณผู้หญิงทานไปก่อน ไม่ทราบว่าคุณผู้หญิงจะรับอะไรดี”

“ไม่ค่ะ พลอยไม่หิว” หญิงสาวปฏิเสธ แต่สีหน้าเคร่งขรึมของศักดิ์ฐาไม่เปลี่ยนไปเลยแม้แต่น้อย

“ผมต้องทำตามคำสั่งของคุณธีร์ ไม่เช่นนั้นผมจะถูกลงโทษ คุณผู้หญิงจะรับอะไรครับ”

เมื่อนึกถึงหน้าของคนใจร้ายที่ตีแต่โทร. มาออกคำสั่ง ดวงหน้าหวานก็บึ้งตึงอย่างรวดเร็ว

“พลอยบอกว่าพลอยไม่หิวค่ะ” หางเสียงตัวดีห้วนก่อนจะอ่อนลงเมื่อรู้ว่าคนรับอารมณีนั่นไม่ใช่คนตัวยักษ์ที่ใจยักษ์ยิ่งกว่า “พลอยไม่กินเอง พลอยกินอะไรไม่ลง คุณธีร์เขาคงไม่ลงโทษคุณศักดิ์ฐาหรอกมังคะ อีกอย่าง เรียกพลอยว่าพลอยก็พอค่ะ ไม่ต้องเรียกแบบนั้น พลอยไม่ชอบ”

“ผมจะเรียกคุณผู้หญิงว่าคุณพลอยได้ต่อเมื่อคุณธีร์อนุญาตเท่านั้นครับ”

“สรุปว่าคุณเป็นผู้ช่วยเขาหรือเป็นทาสเขากันแน่คะ” พลอยชมพูเห็บ

แต่สีหน้านิ่งของศักดิ์ฐาก็ยังคงเดิม

“คุณผู้หญิงจะรับอะไรครับ ผมจะได้โทร. สั่ง”

พลอยชมพูหงุดหงิดและพานไม่อยากจะเห็นหน้าทั้งเจ้านายและลูกน้องเอาเสียตื้อๆ เธอโหมตัวคว้าลงบนโซฟา มือเล็กคว้าหมอนอิงและปิดหน้าเธอเอาไว้ ตัดขาดตัวเองจากบทสนทนากับคนไร้อารมณ์

โดยสมบูรณ์

หญิงสาวตกอยู่ในความเงียบที่วังเวง โดดเดี่ยว และโหวงเหวง เธอตัดพ้อในโชคชะตาของตนเอง แม้คนอื่นอาจจะคิดว่าเธอเหมือน ตกถึงเงิน แต่เธอไม่ได้ต้องการเลยสักนิด การแต่งงานคือเรื่องที่สำคัญ มากสำหรับเธอ เธอเคยหมายมั่นไว้ว่าจะแต่งงานกับคนที่เธอรักเท่านั้น

แต่ไม่ว่าจะสำคัญอย่างไรก็ยังแพ้สายสัมพันธ์ระหว่างเธอกับ แม่...

‘ฝากพลอยดูแลแม่เราด้วยนะ’

พ่อ...พลอยจะอย่างไรดี พลอยจะหนีจากที่ตรงนี้ไปได้อย่างไร

พลอยขมพูนหันมองวิวจากชั้นหกลสิบเก้า ก่อนเมฆขาวปกคลุม ไม่อาจทำให้ใจของเธอเย็นลงเลย หญิงสาวเฝ้ารอที่จะคุยกับธีระพัฒน์ ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่สามีกลับทิ้งภรรยาจำยอมอย่างเธอไว้และหนี ไปทำงาน...

คนใจร้าย

เธอได้แต่ตัดพ้อและปาดน้ำตา

4

เริ่มต้นความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยา

เพราะลูกค้าที่ติดต่อกันอย่างเร่งด่วนทำให้ธีระพัฒน์ต้องปลีกตัวไปคุยงาน กว่าจะตกลงกันเสร็จท้องฟ้าข้างนอกก็มีดเสียแล้วเป็นเวลาเกือบสองทุ่มเมื่อชายหนุ่มได้ก้าวเข้าสู่เพนต์เฮาส์ของเขา

“อยู่ไหน” ธีระพัฒน์ก็นำรับการค้อมตัวทักทายของศักดิ์ฐา และถามแทบจะในทันที นัยน์ตาสีดำกวาดมองหาร่างบางในห้องมืดสลัว มีเพียงแสงไฟจากภายนอกที่ส่องเข้ามา

“คุณผู้หญิงหลับอยู่บนโซฟา”

“เธอทานอะไรหรือยัง”

“ยังครับ” ศักดิ์ฐาตอบด้วยเสียงเบา

ธีระพัฒน์หันตึง ความโกรธฉายชัดผ่านทางแวตาและน้ำเสียง

“ฉันสั่งให้หาอะไรให้เธอทาน นายไม่เข้าใจคำสั่งของฉันหรือ”

“พลอยไม่ทานเองแหละค่ะ” เสียงหวานแต่ห้วนออกรับแทน

ธีระพัฒน์เปิดไฟจึงได้เห็นร่างเล็กนั่งอยู่บนโซฟา จ้องหน้าเขาด้วยความขึงโกรธ

“คุณธีร์กลับมาก็ดีแล้ว พลอยรอจะคุยกับคุณเกี่ยวกับเรื่องวันนี้ อยู่พอดี” เธอว่าต่อ

ธีระพัฒน์มองเห็นความจริงจังและความเกรี้ยวกราดในนัยน์ตา

หวานคู่นั้น เขาวางของที่ซื้อและส่งสัญญาณให้ศักดิ์ฐานกลับไป

ในห้องตอนนี้มีเพียงเธอกับเขา พลอยชมพูนั่งตัวตรง มีคำถามมากมายแล่นอยู่ในหัวและต้องการคำตอบ ทว่าถ้อยคำที่หลุดออกไปจากปากหญิงสาวคือ ถ้อยคำที่ง่ายที่สุด

“คุณธีรทำแบบนี้ทำไมคะ”

ธีระพัฒน์จึงหญิงสาวแทนคำตอบ เมื่อโดนัยน์ตาดำดูกดหนักๆ เข้าพลอยชมพุกลับเป็นฝ่ายหลบตาหนี แต่คงด้วยความร้นและต้องการคำตอบ เธอก็หันมาจ้องตาผู้ ชายหนุ่มมองเห็นความตื้อตึงในดวงตาคู่นั้น และรู้ดีว่าการชวนคุยด้วยอารมณ์แบบนี้คงไม่ดีสักเท่าไร สำหรับการเริ่มต้นชีวิตคู่ของเขาและเธอ

“พี่ซื้อชุดมาให้สองสามชุด อาบน้ำเสร็จแล้วเราจะออกไปหาอะไรกินกัน”

“ไม่ค่ะ”

“?”

“พลอยจะไม่ไปไหนทั้งนั้น ถ้ายังไม่ได้คำตอบจากคุณ” คนตัวเล็กตื้อตึง

ธีระพัฒน์ทำหน้าย่ง เขาถอดเสื้อสูทออกแล้วพาดไว้บนโซฟา ร่างสูงทั้งตัวลงนั่งข้างหญิงสาว ทั้งระยะห่างพอควรเพื่อไม่ให้อึดอัด มือใหญ่ปลดกระดุมข้อมือและพับมันด้วยอิริยาบถสบายๆ รวากับไม่สะทกสะท้านกับความโกรธที่พลอยชมพูแสดงออกมา

“คุณธีระพัฒน์!”

“พี่จะไม่ตอบจนกว่าน้องพลอยจะไปอาบน้ำและลงไปกินข้าวกับพี่”

“พลอยจะไม่ไปอาบน้ำและไม่ไปไหนกับคุณทั้งนั้น จนกว่าพลอยจะได้คำตอบ” คนตัวเล็กยังคงยืนกราน

ความเงียบเข้าสู่ใจระหว่างคนทั้งคู่ ทว่าร่างกายคนเราย่อม

ซื้อสตั๊ดกับความต้องการเสมอ เสี่ยงโครครากเบาๆ ทำเอาใบหน้า
งามหมดจดขึ้นสีแดงระเรื่อ เธอหลุบตาหลบเพื่อกลบเกลื่อนความ
เขินอาย

ธีระพัฒน์แอบหัวเราะ เ็นดูในความตื้อตึง ทว่าใส่ชื่อราวกับ
เด็กน้อยของเธอ คนตัวโตขยับเข้าใกล้จนหญิงสาวต้องเอนตัวหนี ทิฐิ
ทำให้เธอยังปิดปากเงียบ แม้ว่าธีระพัฒน์จะขยับเข้ามาจนจมูกของเขา
คลอเคลียอยู่ที่ข้างแก้ม สองมือของหญิงสาวกำแน่นเตรียมพร้อมต่อสู้
ชายหนุ่มทำจมูกพุดพิดและถอยออกไป

“พี่ไม่คุยกับคนที่ท้องร้องเสียงดังและตัวเหม็นแบบนี้ลองพลอย
ตอนนี้อยากนะ”

พลอยชมพูหน้าชาเหมือนถูกตบหน้าขาดใหญ่ แต่เมื่อเห็นรอย
ยิ้มหยอกเฝ้าของคนที่ตัวโตก็รู้ว่าตัวเองโดนแกล้งเข้าให้อีกแล้ว

“ไม่อยากจะคุยก็ไม่ต้องคุยค่ะ พลอยก็ไม่อยากคุยกับคุณธีระเหมือน
กัน”

“อ้าว แล้วน้องพลอยไม่ต้องการคำตอบจากพี่แล้วหรือ”

เหมือนถูกต้อนให้จนมุมจนต้องยอมแพ้ พลอยชมพูทนดวงตา
เจ้าเล่ห์คู่กันไม่ไหว คนตัวเล็กผุดลุกขึ้น และคว้าถุงกระดาษที่ธีระพัฒน์
หิ้วมาเข้าห้องน้ำไปด้วย

เป็นอีกครั้งที่ธีระพัฒน์นั่งรอผู้หญิงอาบน้ำ และเธอก็อาบ
เสียนานแสนนานจนเขาอยากจะเดินเข้าไปช่วยอาบให้รู้แล้วรู้รอด แต่
ก่อนจะได้ทำอย่างใจนึก คนตัวเล็กก็เปิดประตูออกมาในชุดเดรสผ้า
ซาตินสีน้ำเงินแบบเนื้ออวดทุกสัดส่วน ทั้งเช็กชีและเ้ายวน แต่ไม่ได้
เข้ากับบุคลิกของพลอยชมพูเลยแม้แต่หน่อย

หญิงสาวก้มหน้างุด

“คุณธีระเอาเสื้อผ้าวกนี้มาจากไหนคะ” พลอยชมพูว่าพลางดึง

ผ้าบริเวณหน้าอกก็ให้ห่างออกจากตัว

ธีระพัฒน์กลืนน้ำลาย พลังนิกกันดำนินศราที่เขาไว้วางใจและ
ไหว้วานให้หาเสื้อผ้าผู้หญิงมาให้ระหว่างที่เขาประชุมงานอยู่

ชายหนุ่มแสวงตีหน้าขีมิ

“มีชุดอื่นอีกไหม”

พลอยชมพูส่ายหน้าและยื่นถุงเสื้อผ้าคืนให้เขา

“คุณธีร์ดูเองแล้วกันค่ะ”

เมื่อหยิบของในถุงออกมา ธีระพัฒน์ก็เหมือนจะได้ยินเสียง
หัวเราะจางๆ ของนินศราที่ชอบแกล้งเขาอยู่เป็นนิจ

ไม่น่าไว้วางใจายนั่นเลย

ชุดที่พลอยชมพูใส่อยู่ดูเหมือนจะดีที่สุดแล้วในบรรดาชุดทั้งหมด
ที่อยู่ในถุง ชุดหนึ่งเป็นเพียงสายเดี่ยวสีทูลีแดงเลือดนก มีสายลูกไม้
ปิดบังช่วงอกพอให้ดูน่าค้นหา ส่วนอีกตัวเป็นชุดผ้ายัดคอเต่าสีเทาว่า
เงาหลังลงไปลึกจนธีระพัฒน์สงสัยว่ามันเป็นสไตร์ หรือว่าถูกใครดัด
ให้ฉีกขาด

ชายหนุ่มรีบยัดชุดที่นินศราจัดไว้ให้ลงในถุงเดิม ความกระอัก-
กระอ่วนเกิดขึ้นระหว่างคนทั้งสอง

เป็นอะไรไปไอ้ธีร์ กับแค่เด็กอายุยี่สิบสี่ในชุดวาบหวีที่แกล้ง
มาทั้งชีวิตจนจะเบื่อตายอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง

แต่ทำไมเมื่อเห็นพลอยชมพูในชุดแบบนี้แล้วยิ่งนึกถึงว่าเธอเป็น
ภรรยาของเขาแล้ว...อารมณ์ก็ดูเหมือนพร้อมจะปะทุขึ้นทุกเมื่อ

ไม่ได้การ...

“ชุดเดิมน้องพลอยละ”

“ก็คุณธีร์บอกว่ามันเหม็นไม่ใช่หรอคะ” หญิงสาวตอบ เธอทำ
ปากเบ่ ก่อนจะว่าต่อ “พลอยคิดว่าจะใส่ไปทำงานพรุ่งนี้ก็เลยชักเอา
ไว้ ไม่คิดเหมือนกันว่าชุดที่คุณธีร์หามาให้จะเป็น...ชุดแบบนี้”

ธีระพัฒน์หันหน้าไม่ถูก ก่อนจะรีบขยับไปเรื่องอื่น

“พรุ่งนี้น้องพลอยไม่ต้องไปทำงาน พี่โทร. ลาบริษัทไว้ให้แล้ว”

“ลา?” พลอยชมพุดกใจ

“ใช่สิ ลาสามวันหลังแต่งงานไง ส่วนเรื่องฮันนีมูนพี่ขอติดไว้ก่อน พอตีมีงานเข้าด่วน ว่างเมื่อไหร่พี่จะพาเราไปฮันนีมูนนะ น้องพลอยอยากไปที่ไหนดี”

“คุณธีร์!” คนตัวเล็กแหวด “เลิกทำเป็นเรื่องตลกได้แล้วค่ะ พลอย-ต้อง-ไป-ทำงาน”

“เธออยากจะทำกิจแค่วัน หรืออยากจะทำออก”

“คุณไม่มีสิทธิมาบังคับพลอย!”

“มีสิ ก็น้องพลอยเป็นภรรยาของพี่อย่างถูกต้องตามกฎหมาย”

“แบบนี้มันไม่ตลกเลยนะค่ะ!”

“อย่างน้อยชื่อของเธอในใบทะเบียนสมรสก็ไม่ใช่ว่าเรื่องตลก”
ธีระพัฒน์กัดเสียงต่ำ

บรรยากาศระหว่างทั้งสองกลับมาอึดครึ้มอีกครั้ง พลอยชมพุนั่งตึง เธอตั้งหมอนอิงมาปิดชุดโชว์สัดส่วนที่เธอไม่ต้องการ

“คุณธีร์ยังไม่ตอบคำถามพลอยเลยว่าคุณทำแบบนี้ทำไม ทำไปเพื่ออะไร”

“เรียกพี่เหมือนเดิมก่อนสิ”

“คุณธีระพัฒน์!”

“เราแต่งงานกันแล้ว จะมาพูดจาเหินห่างกันแบบนี้พี่ว่ามันคงไม่เหมาะ” ธีระพัฒน์ดู ทำให้พลอยชมพูป่อนลงโดยอัตโนมัติ

“พลอยจะคุยกับคุณเหมือนเดิมได้ยังไง ในเมื่อระหว่างเราสองคนไม่มีอะไรเหมือนเดิมแล้ว” หญิงสาวกล่าว ธีระพัฒน์สัมผัสได้ถึงความเห็นห่างและกำแพงที่พลอยชมพูกำลังสร้างขึ้นเพื่อกีดกันเขาออกมา

เขาก็แค่อยากได้คนตัวเล็กที่เรียกเขาด้วยเสียงหวานพร้อมกับ
รอยยิ้มอย่างที่มีเสมอ

ถอยคนละก้าวคงจะดีที่สุด

“ถ้าพี่ตอบแล้ว น้องพลอยต้องคุยกับพี่เหมือนเดิม ตกลงไหม”
ชายหนุ่มยื่นข้อเสนอ ทำให้หญิงสาวแม้ริมฝีปากแน่น ไม่รับปาก แต่
ก็ไม่ปฏิเสธ

ธีระพัฒน์ถอนหายใจหนัก เขาพยายามคิดหาคำพูดที่ดีที่สุด
แต่ก็จนปัญญา

“ถ้าจะต้องเลือกระหว่างเพชรกับพลอย พี่ขอเลือกพลอย”

แต่นั้นแหละ...ธีระพัฒน์ก็ไม่ใช่ นักพูดที่เก่งนักในเรื่องนี้

พลอยชมพูชักสีหน้า น้ำตาปรึ่มๆ จะไหล

“ทั้งที่พลอยก็ไม่ได้อยากแต่งงานแบบนั้นหรอกคะ” เธอสะอื้น

“ทำไมคุณเลือกได้ พลอยถึงเลือกไม่ได้บ้าง”

ธีระพัฒน์ผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว เขาไม่ให้กับคำว่า ‘ไม่อยาก
แต่งงาน’ ของเธอ

“ไม่อยาก แต่ก็แต่งงานแล้ว ทุกคนต้องยอมรับสิ่งที่ตัวเองเลือก”

“แต่พลอยไม่ได้เลือก ทุกคนเลือกให้พลอยต่างหาก!”

“แต่ตอนนี้เธอก็เป็นภรรยาของพี่แล้ว หยุดทำตัวไร้เหตุผล
เหมือนเด็กที่ไม่ยอมรับความจริงเสียที!” ธีระพัฒน์ตวาดเสียงลั่น

หญิงสาวตัวสั่นเทาด้วยความกลัว น้ำใสๆ ท่วมดวงตาสีน้ำตาล
จนเธอมองเห็นภาพคนใจร้ายพรวดไปหมด

“คะ พลอยเป็นภรรยาของคุณ” เสียงหวานลั่น “ช่วยปรานีกับ
‘ภรรยาจำยอม’ คนนี้ด้วยแล้วกันนะคะ”

“อย่าพูดจาแบบนี้กับพี่นะ น้องพลอย!” ชายหนุ่มกระซากแขน
จนคนตัวเล็กบลิ้วเข้ากระแทกอก พลอยชมพูเจ็บ แต่เธอก็ไม่ร้องออกมา
เลยแม้แต่น้อย มีเพียงน้ำตาที่ไหลทะลักราวกับเขื่อนแตก

“แล้วพลอยทำอะไรได้บ้างคะ เลือกก็ไม่ได้ พุดก็ไม่ได้ ปฏิเสธก็ไม่ได้ อ้อ...”

เสียงของหญิงสาวถูกกลืนหายเมื่อชายหนุ่มรุกเข้ามาบดขยี้ริมฝีปากอิมที่กำลังต้อลื้อต้อเถียง พลอยชมพู่ถูกผลักให้ล้มลงบนโซฟา ก่อนร่างสูงที่ดวงตาวาวโรจน์ด้วยความโกรธจะทาบทับ

“ทำสิ่งที่ภรรยาเขาพึงปฏิบัติต่อสามีนะสิ”

“คุณวีร์...!”

ไม่ทันเสียแล้ว เสียงหวานที่อ่อนลงอย่างจะอ้อนวอนราวกับถูกลมโกรธของวีระพัฒนกลบทับไปเสียหมด ชายหนุ่มกดร่างบอบบางไว้กับเบาะนุ่ม รวบสองมือตรึงไว้เหนือศีรษะ ครึ่งล่างก็ทาบทับลำตัวของพลอยชมพู่ไว้ไม่ให้ดิ้นหนี ผ้าซาตินไหลลื่นไปตามจังหวะการต่อสู้อย่างรุนแรงระหว่างคนทั้งสอง วีระพัฒนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้อีกแล้ว ทั้งโกรธ ทั้งต้องการ เขาเฝ้ามองความรู้สึกทั้งหมดลงไปในจูบที่บดขยี้และเงี้ยวอน

พลอยชมพู่ตื่น...ตื่นจนหมดแรงตื่น ตื่นจนใจอ่อนล้า สุดท้ายเธอก็ยอมปล่อยตัวให้เขาได้กอบโกยไปอย่างที่เขาต้องการ เธอได้แต่ยอมรับชะตากรรมของตัวเองด้วยหัวใจแหลกสลาย

ทำหน้าที่เมียให้มันจบ ทุกอย่างจะได้หยุดเสียที

วีระพัฒนรู้สึกได้ว่าคนตัวเล็กใต้ร่างของเขานั้นนิ่งไปราวกับท่อนไม้ถูกโอบรัด ชายหนุ่มถอนจูบออก และน้ำตาอาบหน้าก็เรียกสติของวีระพัฒนให้กลับมา

“น้องพลอย...” ชายหนุ่มพึมพำ มองริมฝีปากอิมที่แดงและบวม เจ็บจากการกระทำอันไม่เป็นสุภาพบุรุษของเขาเอง

“อาเลยสิคะ” พลอยชมพู่กระซิบเสียงสั่น “พราກทุกสิ่งทุกอย่างไปจากพลอยเท่าที่คุณต้องการ เมื่อคุณได้ทุกอย่างแล้วก็ช่วยกรุณาปล่อยพลอยไปนะคะ”

“...”

“คืนอิสระให้พลอย เห็นใบหย่าให้พลอย...”

หมัดลุนๆ ของชายหนุ่มจมลงไป ในหมอนที่พลอยซมพูนหนุนอยู่
นัยน์ตาดาวมองคนตรงหน้า ใบหน้าคมเข้มนั้นเรียบเฉยเสียจน
น่ากลัว อารมณ์โกรธสะท้อนออกมาจากดวงตาของเขา

“พี่จะไม่มีวันหย่า...” ธีระพัฒน์กัดฟันกรอด “น้องพลอยจะต้อง
เป็นของพี่คนเดียว”

ธีระพัฒน์ไม่อาจทนมองแววตาของหญิงสาวที่เต็มไปด้วยความ
เสียใจที่ต้องตกเป็นภรรยาของเขาได้อีก ชายหนุ่มผลัดตัวออกและทิ้ง
ร่างบอบบางไว้บนโซฟาเพียงลำพัง

นานกว่าที่ธีระพัฒน์จะได้สติ เขายังไม่เข้าใจตัวเองที่อยาก
ได้พลอยซมพูนมาเป็นภรรยา แล้วจะหวังให้เธอมาเข้าใจเขาและยอมรับ
การตัดสินใจดีๆ ของเขาได้อย่างไร เขาควรจะเริ่มต้นความสัมพันธ์
ฉันสามีภรรยาด้วยการพูดคุยก่อน ไม่ใช่บ่มบ่ามไปใช้อารมณ์กับเธอ
เช่นนี้

เมื่อคิดได้เขาก็รีบรุดกลับมาที่ห้องรับแขก นัยน์ตาดมกวดมมอง
หาเงาของร่างเล็กที่ควรสะอึกสะอื้นอยู่บนโซฟา ความว่างเปล่าตรงหน้า
ทำเอาธีระพัฒน์เียนวาบไปทั่วร่าง เขาผลุนผลันออกจากห้อง ก่อนที่
อะไรๆ จะสายเกินไป

...

พลอยซมพูนเดินเตาะเตาะอยู่ชั้นล่างของคนโดอย่างไร้สติ เธอ
ปล่อยโฮออกมาอย่างสุดกลั้ว สองมือสั่นเทาเพียรดึงชุดหลุดลุ่ยให้กลับ
เข้าที่ ริมฝีปากบวมซ้ำ ข้อมือเล็กเต็มไปด้วยรอยแดงจากการปีรัด

ทำไมชีวิตเธอจะต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วย

ทำไม...

สองเท้าเปล่าเหยียบลงบนแผ่นปูนเย็นเฉียบ เสียงซุบซิบพร้อมกับสายตาของคนรอบข้างทำให้เธอรู้สึกตัว ตอนนี้เธอยืนอยู่ข้างถนน โชคดีที่คอนโดของคนที่ร้ายนั้นอยู่ติดถนนใหญ่ แม้จะไกลจากรถไฟฟ้า แต่คงไม่ยากเท่าไรนัก ถ้าเธอจะหนีกลับบ้าน พลอยชมพู่ไม่รู้เวลา แต่ถ้าจะให้ประมาณจากรถบนท้องถนนที่เริ่มว่างก็น่าจะประมาณสี่ถึงห้าทุ่ม ใจหนึ่งอยากจะโบกแท็กซี่กลับบ้าน ทว่าเมื่อแขนเล็กๆ ยื่นออกไป สายเล็กที่รั้งชุดเอาไว้ไม่ให้หลุดก็หั่นลงมาคลอเคลียอยู่ที่ไหล่ สมอของเธอลั่นนึกถึงเสียงซุบซิบและสายตาของคนรอบข้างทันที ชุดย้วยวนแบบนี้ไม่เหมาะสำหรับการออกมาเดินเล่นในเวลากลางคืนเลยแม้แต่น้อย

พลอยชมพู่ห่อตัวลีบ เธอพยายามปิดป้องสัดส่วนของตนเอง จากสายตาเห็นกามของผู้ชายที่เดินผ่านมา หญิงสาวก้าวไวๆ จนไปหยุดอยู่บริเวณป้ายรถเมล์ที่สองสว่าง และมีเธอยืนอยู่เพียงผู้เดียว

น่ากลัว...

หนีออกมาโดยไม่คิด รองเท้าก็ไม่ได้ใส่ กระเป๋าก็ไม่ได้หยิบมา แกรมชุดก็ไม่ได้เปลี่ยน หญิงสาวไม่เคยขาดสติขนาดนี้มาก่อนเลยในชีวิต

แล้วเธอจะทำยังไงต่อไปดี...

พลอยชมพู่ถอดตัวเองแน่น ลมที่พัดผ่านทำให้เธอเริ่มหนาว พื้นที่เย็นไปหมด เธอยืนอยู่ได้ไม่นานก็ถูกใครบางคนกระชากจนล้มใส่ตัวเขา หญิงสาวตื่นตระหนก หัวใจเต้นรัวเร็วด้วยความกลัว แขนเล็กยกขึ้นปิดป้องพร้อมต่อสู้ ทว่าใครคนนั้นกลับยึดแขนของเธอแน่น นัยน์ตาดาวนตวัดมองเขา

“พี่ธีร์...”

เจ้าของร่างสูงเฒ่าปากแน่น ไม่พูดไม่จา เขาถอดเสื้อเชิ้ตตัวเองคลุมให้พลอยชมพู่อย่างรวดเร็ว ลมเย็นที่ปะทะหายวับ พลอยชมพู่

สัมผัสได้ถึงความอุ่นที่ติดมาจากตัวของชายหนุ่มและกลิ่นเหงื่ออ่อนๆ ของเขา ร่างกายที่แข็งขึ้นเริ่มไอนอ่อนพร้อมกับหัวใจที่เต้นช้าลง แม้ว่า ธีระพัฒน์จะบั่นหน้าซึ่งขงและเต็มไปด้วยความโกรธ แต่พลอยชมพูกลับรู้สึกได้ว่าเธอปลอดภัย

“อย่าทำแบบนี้อีก”

ธีระพัฒน์มองคนตัวเล็กที่ลั่นเทาอยู่ภายใต้เสื้อเชิ้ตของเขา มองเลยไปยังเท้าเปลือยเปล่าที่เสี่ยงต่อการบาดเจ็บ

ยิ่งเห็นก็ยิ่งขัดใจ

“พี่ธีระจะทำอะไรคะ!” พลอยชมพุนวดร้องเมื่ออยู่ๆ ธีระพัฒน์ก็ซ่อนตัวเธอขึ้นจากพื้น

“หยุดดื้อ” ธีระพัฒน์เอ็ด เขากะระชับคนในอ้อมแขนให้แน่นยิ่งกว่าเดิม “พี่ไม่มีวันปล่อยเธอตกลงไปหรอก”

เมื่อถูกคนตัวโตโอบรัด แก้มของพลอยชมพูก็กแนบไปกับเนื้ออันเย็นเฉียบของธีระพัฒน์ เหตุก็เพราะเขาสะละเสื้อของตัวเองคลุมให้เธอ ชายหนุ่มจึงต้องสัมผัสกับอากาศเย็นยามค่ำคืนอย่างจังๆ นัยน์ตาวหวานซ่อนมองไปหน้าคมคายที่จ้องตรงไปข้างหน้า และพร้อมจะตัวดสายตาดูใส่ผู้ชายทุกคนที่จ้องมองผิวขาวๆ ของพลอยชมพูดโดยไม่ได้รับอนุญาต

สุดท้ายพลอยชมพูก็กถูกนำตัวมาที่โซฟาดังเดิม ธีระพัฒน์จับเธอนั่งกับที่ ในขณะที่ตัวเขาไปเข้าห้องน้ำล้างเหงื่อและกลับออกมาพร้อมท่อนบนเปลือยเปล่า มัดกล้ำขนาดกำลังพอดีเรียงตัวสวยงามถัดจากกระดูกเชิงกรานที่นูนได้รูป ยังดีที่ท่อนล่างของเขาสวมกางเกงขายาวไว้ดังเดิม แก้มนวลของหญิงสาวเปล่งปลั่งด้วยสีเลือดฝาดเมื่อคิดได้ว่าเธอแนบชิดกับกายของเขาถึงเพียงไหน

“น้องพลอยร้อนหรือ” ธีระพัฒน์ถาม พลอยชมพუს่ายหัวรัวๆ “แล้วทำไมหน้าแดงแบบนี้ล่ะ”

ยิ่งถูกถามไถ่หน้าवलก็ยิ่งขึ้นสีแดงจัด พอหันมองเพื่อจะตอบ
สายตาก็ดันจับจ้องหุ่นของชายหนุ่มเสียได้

ธีระพัฒน์สังเกตเห็นท่าทางพิลึกของพลอยชมพูปูอยู่นาน เขาขยับยิ้ม
ก่อนจะเคลื่อนตัวมานั่งเคียงข้างกัน กลิ่นแอมพูโซยอ่อนจากผมที่เพิ่ง
สระของเขาทำเอาพลอยชมพู่ใจเต้นไม่เป็นลำดับ

บรรยากาศน่าอึดอัดดำเนินไปอยู่นาน พลอยชมพูปิดหมอนอิง
ในมือจนมันจะขาดออกจากกันอยู่แล้ว

“พี่ขอโทษ” ธีระพัฒน์กล่าว ชายหนุ่มเป็นฝ่ายเปิดบทสนทนา
ก่อน “พี่อารมณ์ร้อนไปหน่อย”

“คะ” พลอยชมพู่ก้มหน้างูต “พลอยเองก็ขอโทษที่พูดไม่ดีใส่
คุณ...”

“เรียกพี่ธีระเถอะนะน้องพลอย ถึงยังงี้ตอนนี้เราก็เป็นสามีภรรยา
กันแล้ว เรียกคุณพี่ว่ามันฟังดูห่างเหินไปหน่อย” คำขอจากธีระพัฒน์
ทำเอาหญิงสาวอึกอัก ทว่าสุดท้ายเธอก็ยอมให้เขา

“คะพี่ธีร์”

พลอยชมพู่กระชับเสื้อเชิ้ตของธีระพัฒน์ให้แน่นขึ้นไปอีก ดวง
หน้าหวานเริ่มมีรอยยิ้มสดใสอีกครั้ง ธีระพัฒน์อดไม่ได้ที่จะขยับยิ้ม
ตาม เขามองดูเธอที่ยอมอยู่ภายใต้เสื้อของเขาโดยไม่สละตัวมันทิ้ง อย่าง
น้อยมันก็เป็นการเริ่มต้นที่ดีขึ้น

“พี่ธีร์จะทำไมยังงี้ต่อไปคะ”

“น้องพลอยหมายถึง?” ธีระพัฒน์ถามกลับ

“เรื่องการแต่งงาน” เธอตอบ “พลอยรู้ว่าพี่ธีร์เองก็คงไม่อยาก
ให้เป็นแบบนี้ สมัยนี้แล้วคงไม่มีใครอยากโดนจับคลุมถุงชน...”

“แล้วถ้าพี่บอกว่าพี่อยากให้เป็นแบบนี้ล่ะ”

“พี่ธีร์...”

“ช่างเถอะ” ธีระพัฒน์ตอบปิด “แล้วสักวันน้องพลอยจะเข้าใจ

พี่เอง”

พลอยชมพูได้แต่จ้องมองเข้าไปในดวงตาสีเข้มคู่นั้น เธอไม่อาจเข้าใจได้ และเธอเชื่อว่าเธอคงไม่มีวันเข้าใจ

“เรื่องแต่งงานเราคงทำอะไรไม่ได้แล้ว น้องพลอยคงจะต้องอยู่แบบนี้กับพี่สักพัก แล้วก็เรื่องแม่ของพี่อาจจะต้องใช้เวลาน้อย แต่น้องพลอยเป็นผู้หญิงที่ดี พี่เชื่อว่าสักวันแม่พี่จะต้องยอมรับในตัวน้องพลอย”

“แล้วทำไมพี่ถึงไม่พยายามให้พลอยละคะ ในเมื่อคุณหญิงนฤมลเองก็ไม่ชอบพลอย พลอยเองก็...ไม่ได้อยากให้เป็นอย่างนี้ มันเป็นเหตุสุดวิสัย”

“น้องพลอยรังเกียจพี่ขนาดนั้นเชียวนะหรือ” เสียงของธีระพัฒน์เรียบสนิท

พลอยชมพูกระวนกระวาย “ไม่ใช่แบบนั้นค่ะ...”

“ถ้าแบบนั้นก็อย่าพูดเรื่องอย่าให้พี่ได้ยินอีก” ธีระพัฒน์ดู ความกรุ่นโกรธเต็มว่าในดวงตาของเขาก่อนชายหนุ่มจะบังคับให้มันหายไป พลอยชมพูเฝ้าปากแน่น ไม่ได้เถียงและไม่เข้าใจ

“ส่วนเรื่องของแม่น้องพลอย พี่รู้เจตนาของคุณหญิงดี” ธีระพัฒน์หยิบเชคที่เขาเตรียมเอาไว้ออกจากซองและยื่นให้ “แค่นี้หวังว่าคุณหญิงคงไม่บ่นเธอเมื่อเจอกันครั้งหน้าหรอกนะ”

“หะ...ห่าล้าน!” พลอยชมพูอุทาน “ไม่ค่ะ พลอยรับเงินนี้ไม่ได้”

“ทำไม น้อยไปหรือ” ธีระพัฒน์ถาม เขาหยิบสมุดเชคออกมาและทำท่าจะเขียนเพิ่ม พลอยชมพูรีบหยุดมือคู่นั้นเอาไว้ ใบหน้าหวานเจือความเศร้าและเปี่ยมด้วยความสมเพชตนเอง

“เงินนี้เป็นของพี่ธีร์ ไม่ใช่ของพลอย พลอยรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ อีกอย่างจำนวนมันก็เยอะ พลอยคงไม่มีวันหามาคืนพี่ธีร์ได้หมด” พลอยชมพูเหลือบมองเชคมูลค่าห้าล้านบาทนั้น ด้วยสถานะทางบ้าน

ที่ใกล้ล้มละลายของเธอตอนนี้ เธอคงจะต้องติดหนี้เขาไปทั้งชีวิต และ
ทันทีที่ถึงมือคุณหญิงรัตน มันก็จะหายวับไปในวงไฟ ก่อเกิดเป็นหนี้สิน
ไม่รู้จบ

“นี่ไม่ใช่เงินของพี่ แต่เป็นเงินของเรา” ธีระพัฒน์ยื่นกราน “ตอน
นี้น้องพลอยคือหนึ่งในภาคเวชกุล แม้ว่าแม่จะยังไม่ยอมรับ แต่ยังไม่
น้องพลอยก็เป็นภรรยาของพี่ พี่จะไม่ยอมทนมองภรรยาของตัวเอง
ลำบากเป็นอันขาด”

“แต่ว่า...”

“รับไปซะ ก่อนที่พี่จะโกรธ”

เมื่อโดนดุเข้าให้ พลอยชมพูก็ยื่นมือไปรับอย่างเสียไม่ได้ มือ
คู่ซ้ายสั่นเทา

“ส่วนนั้นของคุณหญิง แต่ส่วนของน้องพลอย พี่จะทิ้งบัตรเครดิต
ไว้ให้ใช้จ่ายได้ตามสบาย อยากได้อะไรเพิ่มเติมมาบอกพี่ หรือโทร.
บอกศักดิ์สุ้าไว้ก็ได้ พี่จะสั่งเขาไว้ น้องพลอยร้องให้ทำไม”

ถ้อยคำของธีระพัฒน์ชะงักเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นจากสมุดเช็คมา
เจอใบหน้าหวานที่เลอะด้วยหยาดน้ำตา หัวใจแข็งแกร่งดังหินผาของ
ชายหนุ่มกลับสั่นไหวเมื่อเห็นน้ำตาของคนตัวเล็ก

“พลอย...สมเพชตัวเองค่ะ” เธอตอบเสียงสั่น “พลอยรู้สึกเหมือน
เอาตัวเองมาแลกกับเงิน”

“หยุดคิดแบบนั้นนะน้องพลอย” เธอโดนเขาดูอีกแล้ว “ไม่ว่า
เราสองคนจะแต่งงานกันด้วยเหตุผลอะไร แต่ตอนนี้เธอก็เป็นภรรยา
ของพี่ พี่จะดูแลเธอให้ดีที่สุด”

พลอยชมพูร้องไห้หนักกว่าเดิม เธอตื่นตันกับสิ่งที่เธอไม่ควร
ได้รับ ตื่นตันกับความอารีของธีระพัฒน์และละลายกับการขยาลูกสาว
กินของครอบครัวเธอเอง

“วันนี้เธอคงเหนื่อยมามาก นอนกันก่อนดีกว่าแล้วค่อยคิดกัน

นะว่าจะเอาอย่างไรกันต่อ”

ธีระพัฒน์จูงมือคนตัวเล็กที่น้ำตาท่วมหน้าไปยังห้องนอน ส่งตัวเรอนอนราบกับเตียงและทิ้งตัวลงนอนข้างกัน หญิงสาวหันหลังให้เขา ปลอ่ยให้น้ำตาไหลรินลงหมอนจนมันเปียกไปหมด ธีระพัฒน์ได้แต่มองแผ่นหลังเล็กๆ ที่สั่นไหว

เขาไม่อยากเห็นเธอเป็นแบบนี้ เขาเกลียดน้ำตาของเธอ เหมือนชายหนุ่มเดินเกมผิดพลาดครั้งใหญ่ที่ฉวยโอกาสมัดมือชกให้เธอมาเป็นภรรยาของเขาโดยไม่ถามความสมัครใจเลยสักนิด

เขามั่นใจแค่คนหลงตัวเองที่เชื่อว่า...พลอยชมพูไม่มีวันปฏิเสธเขา เหมือนกับที่ผู้หญิงคนอื่นไม่เคยมีใครปฏิเสธเขาเลยสักครั้ง แต่มันไม่ใช่...

ธีระพัฒน์ถอนหายใจหนัก เขาขยับเข้าไปสวมกอดคนตัวเล็กจากด้านหลัง ฝั่งจมูกโด่งเป็นสันลงบนไหล่หนาวเย็นของเธอ

“อดทนหน่อยนะน้องพลอย รอเรื่องราวให้มันผ่านไปสักพัก แล้วเราค่อยมาคุย...เรื่องหย่ากันอีกที”

“จริงหรือคะพี่ธีร์!” ร่างบางพลิกตัวกลับมาอย่างรวดเร็ว ดวงตาวหวานที่ท่วมไปด้วยหยาดน้ำเสกลับเบิกโตด้วยความดีใจ หัวใจชายหนุ่มราวกับถูกกระแทกจนร้าวรานที่พลอยชมพูไม่ปิดบังรอยยิ้มดีใจของเธอเลยสักนิด

“อืม” เขาโกหก

ทั้งที่อยู่ใกล้กัน แต่ทำไมธีระพัฒน์กลับรู้สึกว่พลอยชมพูอยู่ห่างไกลจากเขาเหลือเกิน

ธีระพัฒน์ดึงคนตัวเล็กเข้ามากอดแน่น พลอยชมพูตื่นซุกซลักอยู่ในอ้อมกอดของเขาพลงางเงยหน้าขึ้นสบมองนัยน์ตาคมด

“แต่ตอนนี้พี่ขอเพียงอย่างเดียว ขอให้น้องพลอยลงเป็นภรรยาที่แสนดีของพี่ จนกว่าจะถึงวันนั้นได้ไหม” ธีระพัฒน์อ้อนวอน

พลอยชมพูลังเลใจ แต่ถึงเธอจะดีจริงไปอย่างไร ซื่อบนทะเลเบียน
สมรสก็คงเปลี่ยนไม่ได้ในตอนนี้ เธอคงจะได้แต่รอ และญาติดีกับธีระ-
พัฒน์เอาไว้ พยายามใช้ชีวิตให้มีความสุข...

จนกว่าวันนั้นจะมาถึง

“คะ พี่ธีร์” หญิงสาวตอบรับพร้อมรอยยิ้มหวานที่ทำให้หัวใจ
ของชายหนุ่มชุ่มชื้นไปทุกอณู ธีระพัฒน์กดจูบหนักๆ ลงบนหน้าผาก
นวล ก่อนจะดึงเธอเข้ามากอดไว้แนบอก

พลอยชมพู่อดอดเล็กน้อยกับสัมผัสนั้นเพราะความไม่คุ้นชิน แต่
ก็ยอมนิ่งเฉยให้ธีระพัฒน์กอดเธอแต่โดยดี ถึงอย่างไรเขาก็ขึ้นชื่อว่า
เป็นสามี...เธอก็ควรจะทำหน้าที่ภรรยาของเขาให้ดีที่สุด จนกว่าเธอจะ
ได้รับอิสระของเธอคืนมา

พลอยชมพู่กลับไปแล้ว

เธอหลับตาพร้อมพร้อมกับเสียงลมหายใจสม่ำเสมอ แต่ธีระพัฒน์
ไม่อาจข่มใจหลับลงได้ ไม่ใช่เพราะสัมผัสนุ่มลื่นของชุดที่เธอสวม แต่
เพราะเรื่องหนักอกที่ยังวนเวียนอยู่ในหัวของเขา

คนตัวเล็กยอมอยู่ในอ้อมกอดของเขาแต่โดยดีแล้ว เพราะข้อเสนอ
ที่เขาโกหกออกไป

ถ้าเธอรู้เข้า...

ริมฝีปากหยักได้รูปขมขื่นจนพืดแผ่วเบาจากหญิงสาวที่หลับสนิท
ราวกับเจ้าหญิงนิทรา ธีระพัฒน์ได้แต่จ้องมองความงามของใบหน้า
หวานอย่างหลงใหล

ใจของชายหนุ่มสั่นอย่างประหลาด เพราะแค่คิดถึงคืนที่ไม่มีเธอ
อยู่เคียงข้าง...

ดูเหมือนเขาจะตกหลุมรักคนตัวเล็กนี้เข้าเต็มๆ